

פרוטוקול מס' 332

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
יום רביעי, ה' בניסן התשנ"ה (5 באפריל 1995), שעה 09:00

נכחו:

חברי הוועדה: ד' צוקר - היו"ר
י' כווי
ד' מרידור

<u>מוזמנים:</u>	
- אלן זיסבלט	- עו"ד, משרד המשפטים
- סנדרה איזנקוט	- משרד המשפטים
- ד' לחמן-מסר	- משרד המשפטים
- קרלוס בגס	- מנכ"ל ראשי קבוצת יפעת
- אפרים לפיד	- מנכ"ל חברת יפעת
- דב וייסגלס	- היועמ"ש, יפעת
- מ' גבאי	- עו"ד, לשכת עורכי הדין
- עמית שכטר	- יועץ משפטי, רשות השידור
- כוכבה שלום	- משנה ליועמ"ש, רשות השידור
- יובל קרניאל	- עו"ד, הרשות השניה

מזכירת הוועדה: ד' ואג
קצרות: ח' צנעני

סדר-היום: הצעת חוק זכויות מבצעים (תיקון) (זכויות משדרים),
התשנ"ד-1994.

הצעת חוק זכויות מבצעים (תיקון)
(זכויות משדרים), התשנ"ד-1994

היו"ר ד' צוקר:

אני פותח את ישיבת הוועדה. על סדר יומנו מונחת הצעת חוק זכויות מבצעים (תיקון) (זכויות משדרים), התשנ"ד-1994. אנו ממשיכים את הישיבה הקודמת, שהתנהלה בתל-אביב. בניגוד למקובל, למרות שאנו עכשיו בדיון על סעיפים, הזמנתי את נציגי "יפעת", ואינני יודע בדיוק מדוע אך באינסטינקט, מבחינת הגינות, מאחר ורשות השידור מציעה את מה שהיא מציעה, חשבתי לאפשר גם ל"יפעת" להשמיע את דברה לפני שנחליט. זה לא תקנוני. אני אומר זאת לעמית שכמר, כדי שידע מדוע עשיתי זאת. חשבתי, עצריך לאפשר לשמוע את כולם, לפני שאני מקבל החלטה. נשאר לנו ענין רשיון הכפיה, שזה למעשה נוגע ב"יפעת", ומה שאני אז כיניתי, ואינני יודע אם זה הכינוי: "קטיפת" השידורים לפני ואחרי שידור לציבור. - האם אלו שתי הסוגיות שנותרו לנו?

ע' שכמר:

זה מה שביקשתם מאיתנו.

היו"ר ד' צוקר:

האם היו עוד דברים?

א' זיסבלט:

אני חושב, שלא.

היו"ר ד' צוקר:

ברצוני לעשות אינווונטר של מה שאנו צריכים להחליט עליו. האם אלה שני הנושאים היחידים או שישנם דברים נוספים?

ע' שכמר:

מבחינתנו, זהו. אבל, יש לנו הערה אחת בעל-פה, שנוגעת לסעיף ההגדרות, וחשוב שאלן זיסבלט ישמע אותה. מדובר על הגדרת "טביעה".

היו"ר ד' צוקר:

אין לנו בתיקון הגדרה של "טביעה".

ע' שכמר:

נכון. זה מופיע בחוק זכויות מבצעים. טביעה היא שימור של ביצוע. לאחר מכן, "ביצוע" הוא ביצוע של יצירה ספרותית, אמנותית, דרמטית או מוסיקלית. יוצא, שהדבר היחיד שמוגן הוא ביצועים, בזמן שהכוונה היא כמוגן להגן גם על שידורים. לכן, אנו מציעים להוסיף את המלה "שידור" להגדרת "טביעה": "שידור של ביצוע או בשידור". אני מדבר על החוק המקורי, בו כתוב "טביעה", ואז "טביעה" היא רק טביעה של ביצוע, על פי ההגדרה בחוק זכויות מבצעים. חדשות הן לא יצירה ספרותית, אמנותית או מוסיקלית. זהו, בהחלט, שידור. לכן, יש להוסיף את המלה "שידור".

היו"ר ד' צוקר:

אם כן, זהו הנושא השלישי שיהיה לנו, ונגיע אליו.

י" קרניאל:

רציתי לשאול היכן עומד, אם בכלל, הנסיון שלנו לחבר בין תיקון מספר 11 של חוק הבזק לבין התיקון הזה? האם הדבר הזה עלה וירד?

היו"ר ד' צוקר:

לא יהיה חיבור. ועדת הכלכלה ממשיך לדון במה שיש לה. את עיקר הצרות אתם תצמדו לפתור שם.

ע' שכטר:

בתיקון מספר 11 יש לנו תיקון גם לחוק הזה כידוע, לגבי זכויות של משדר חוץ. אולי לפחות את זה אפשר להכניס לכאן, ואז תכתוב: "אלא אם כן ניתן היתר בדין", ואז הדין יהיה שם.

ד' לחמן-מסר:

מבחינה עניינית, אנו עושים מעות פוליטית, אם אפשר לומר זאת כך. אנו, קרי הממשלה, עשינו, לצורך הענין הזה את הפיצול הזה. אבל, זה נעשה, ואינני רואה את האפשרות...

מ' גבאי:

זו מעות עניינית בנסיבות פוליטיות.

ד' לחמן-מסר:

אתה צודק. זהו ניסוח הרבה יותר נכון.

היו"ר ד' צוקר:

לגופו של ענין, האם יש לכם בעיות שם בוועדה?

ע' שכטר:

זה "מת". אין דיון בכלל.

ד' לחמן-מסר:

דיברתי אתמול עם חבר-הכנסת גדעון פת וביקשתי ממנו לזרז את המצב, כי התוצאה היא שלמעשה המצב הפיראטי ממשיך. הוא אמר, שאולי בפרדה הוא יעשה דיון. אני יודעת, שהיו הרבה מאד הערות לכאן ולכאן, כך שיהיה קשה מאד להכריע בסוגיות.

ע' שכטר:

זה עורר את כל הזכויות של המשדרים בחו"ל, משחקים וסרטים.

היו"ר ד' צוקר:

הבנתי. מהן הסיבות הפוליטיות? איזה שר רצה שזה יידון היכן?

מ' גבאי:

החוק שייך למשרד התקשורת.

היו"ר ד' צוקר:

היא רצתה, שזה יידון בוועדת הכלכלה.

מ' גבאי:

היא לא רצתה. זה היה בנפרד.

היו"ר ד' צוקר:

בהגדרה, זה שם.

ד' לחמן-מסד:

זה בגלל שאנו, משרד המשפטים, הסכמנו שהתיקון כולו יהיה במסגרת חוק הבזק ולא בחוק נפרד, שאולי הכותרת שלו היתה "זכויות משהו".

היו"ר ד' צוקר:

כל מה שאני יכול לעשות הוא, שאני אדבר על חבר-הכנסת גדעון פת כדי לראות מה אפשר לעשות, ואינני רוצה לבנות על זה הרבה. המכסימום שאני יכול לעשות זה אולי לזרז את הדיון.

יש לנו שלושה נושאים: רשיונות כפיה, קטיפת השידורים והגדרת "טביעה". חבר-הכנסת יצחק לוי, בישיבה הקודמת ביקשנו להביא לנו את המצב האירופי בכל הקשור לרשיונות כפיה, כדי לתת לזה מימד השוואתי. עמית שכטר, אמור, בקצרה, מה מצאתם ומה אתם מציעים, למרות שזה נמצא לפני כולנו בכתב.

ע' שכטר:

פנינו למחלקה המשפטית של איגוד השידור האירופי, וכוכבה שלום אף היתה שם לצורך ענין זה. קיבלנו את חות דעתם בנושא, על-פיה רשיון כפיה מנוגד לאמנת רומא, כי כל מטרת אמנת רומא היא למנוע שיכפז על משדר להשתמש בשידוריו באיזו שהיא צורה ללא היתר. מאחר, כפי שהגדיר זאת מר גבאי בישיבה הראשונה, והמטרה של כל החקיקה הזו היא שמדינת ישראל תוכל להצטרף לאמנת רומא, אזי זה ברור שכאן ייווצר מצב שבו ניצור חוק שמטרתו הפוכה לכל דעיון החקיקה הזו. נדמה לי, שהצטרפות מדינת ישראל לאמנת רומא היא דבר שהגיע הזמן לעשות 35 שנה לאחר שהיא נחתמה ואושרה ע"י המישים מדינות. הצעתנו היא להימנע מנושא של רשיון כפיה ולא לגעת בחוק ובנושא הזה בהצעת החוק ולהשאיר אותה כמו שהיא היום.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, לא לכפות עליכם כלום.

ע' שכטר:

לא לכפות עלינו כלום. אנו, מצידנו, רשות ממלכתית, וברור שאנו לא נימנע בצורה בלתי סבירה מלאפשר את השירות הזה. אנו כפופים לביקורת בג"ץ, ואנו לא גוף הפועל רק על פי אינטרסים מסחריים. זה נכון, שמשרדים מסחריים כן יוכלו למנוע את זה, אך אני חושב שזו זכותם, שכן בשביל זה הם משקיעים כסף בשידורים. אבל, אנו, כרשות ממלכתית, נפעל בסבירות.

א' זיסבלט:

אין לשכוח, שלמעשה, היוזמה להתייחסות לסוגיה הזו באה מרשות השידור בזמנו, לדעתי, על בסיס אי הבנה מסויימת. אני חושב, שבאמת המצב החוקי הוא, שבמידה ויש לרשות השידור זכויות באמת למנוע את השימוש בכלל של החומר, הם יכולים אכן להפעיל זאת, למשל אם יש להם זכויות יוצרים בהרצאות או דברים שלמעשה הושמעו בשידורים. אם אין להם, אז אין להם. אין בכלל צורך, לדעתנו, להוסיף התייחסות לסוגיה הזו.

היו"ר ד' צוקר:

אבל, אז, אנו יכולים ליצור מצב, שבו, למעשה, חברה, מסחרית או לא מסחרית, לא תוכל לצטט משידורי החדשות. - עמית שכטר, האם זה נכון?

מ' גבאי:

זה לא מדוייק.

כ' שלום:

זו לא שאלה של ציטוט.

קריאה:

ציטוט מותר.

היו"ר ד' צוקר:

טביעה.

מ' גבאי:

זה לא מדויק, כי עדיין יוכלו לקלוט את החומר במקור, מבלי להעביר את זה לטביעה נוספת, ובלי שתהיה פיקסציה. אבל, הזכויות שלהם קיימות, למשל קטעי עיתונות וקטעי חדשות מותרים לשידור לפי חוק זכויות יוצרים, כך שאת זה הם יוכלו לעשות, והדבר הטכני שלא יוכלו לעשות זה הפיקסציה של השידור. ברצוני להזכיר, שמלבד אמנת רומא יש לנו גם את הקביעה של אמנת GATT שהיום מחייבת אותנו ככל אמנה אחרת ושם נאמר במפורש שהפיקסציה הראשונה מוגנת. אנו כבר נמצאים על פרשת דרכים, למשל מבחינת העמדת ישראל על ה-WATCH LIST של סעיף 301 של חוק הסחר האמריקאי; ישראל היא תחת זכויות מגדלת מבחינה זו, ולא רצוי לעשות דברים שלכאורה יש בהם פגיעה גם באמנת GATT, גם באמנת רומא וגם בסדר הבינלאומי שמקובל בתחום הזה. לי נראה, שעמדת רשות השידור כאן צודקת, שאין מקום לקבוע הוראה מיוחדת ושהנושא יוסדר ביניהם בצורה זו או אחרת.

א' זיסבלט:

אנו גם לא יודעים על חוקים בחוץ לארץ.

היו"ר ד' צוקר:

האם זה יעמוד במבחן חופש העיסוק?

א' זיסבלט:

כן. ללא ספק.

ד' לחמן-מסר:

אין כאן בעיה של הגבלת עיסוק.

היו"ר ד' צוקר:

ודאי, שיש כך הגבלה.

ד' וייסבלט:

יש הגבלה, וזה כתוב במפורש.

ד' לחמן-מסר:

החוק, כפי שהוגש, לא מדבר על הגבלת עיסוק. הפועל היוצא של החוק הוא הגבלת עיסוק. בא המחוקק ואמר: זכותו של פלוני, כתוצאה מעניין הקניין הרוחני, שאנו רוצים להרחיבו עוד צעד אחד קדימה לזכויות המשדר, שיתנהגו אליו כמו לזכותו של פלמוני ערב החוק שהיה יוצא. כלומר, אסור להעתיק את השידורים של המשדר. אם קודם העתיקו את השידורים של המשדר, אז כמונן שהפגיעה הזו היא הפגיעה שצריכה לעמוד למבחן, וזו לא פגיעה שמטרתה להגביל את העיסוק. זו לא חקיקה שמטרתה להסדיר את העיסוק בטביעות של שידורים.

קריאה:

אבל, מהי התוצאה?

ד' לחמן-מסר:

מבחינה תוצאתית, כן.

היו"ר ד' צוקר:

הבנתי. האם התוצאה המיידית יכולה להיות, שחברה מן הסוג הזה לא תוכל להתקיים?

ד' לחמן-מסר:
כן.

היו"ר ד' צוקר:

האם זה עומד במבחן חופש העיסוק? - אכן זיסבלט אפילו לא היסט ואמר: "בודאי".

א' זיסבלט:

כשיש למישהו זכויות יוצרים, הוא יכול באמת למנוע ממישהו להשתמש ביצירה שלו לכל צורך מסחרי ללא הסכמתו. אין לשכוח, שהנושא של broadcasters' rights, זכויות המשדרים, קיים בכל העולם היום, וזה נכנס לכל מיני הסדרים בינלאומיים.

א' לפיד:

לפני בכלל הבעיה הזו, אנו שואלים לגבי האינפורמציה. אנו לא דנים רק בעיסוק. האינפורמציה, שיוצאת לאור, היא נחלת הכלל. הרי אנו לא דנים כרגע אם אנו רוצים עוד שידור שלה.

ד' וייסגלט:

אני מוכרח להעיר משהו, כדי שהדיון לא יתעכב. כמו שאמרנו בפעם הקודמת, הסוגיה, שאנו עוסקים בה, לא קשורה בכלל להגנה על זכויות משדרים. אנו לא נוגעים בזכויות המשדרים. כל מה שאנו עושים זה שירות טכני של תימלול הדבר, בלי שום התייחסות ערכית לתוכן. חזת הדעת של איגוד השידור האירופי במה שהיא לא אומרת תומכת בצורה קטגורית במה שאמרנו כאן, שבשום מדינה בעולם אין איסור על תעתיק של שידור.

ד' לחמן-מסר:
היכן זה כתוב?

ד' וייסגלט:

כדי להגיע ולאפשר לרשות השידור לדחוף את עצמה לתוך הסוגיה הזו, מתרכזים באותו שלב ביניים טכני וחסר כל חשיבות של הפיקסציה. מדוע?

ד' לחמן-מסר:
אדון וייסגלט, זה היה בכל החוקים.

ד' וייסגלט:

לנו אין שום עניין בפיקסציה. עבודנו הפיקסציה היא רק שלב טכני כדי להגיע למוצר שלנו. הקלטות, שנשארות אצלנו, לא מעניינות אותנו. אנו לא משדרים אותן פעם נוספת. אנו לא נותנים אותן. אנו רק עושים דבר אחד - לאמת את התמליל. המוצר שלנו הוא תמליל. מה באים ועושים כאן? מה אומרת כאן חברת השידור האירופאית, ואני מניח שהיא עונה לשאלה שהיא נשאלה ולא ראינו את השאלה?

ע' שכטר:

הוא כותב מה השאלה.

ד' וייסגלט:

לגבי התמליל, אין מלה, ואני אומר לכם מדוע: אין מקום בעולם, שמישהו בכלל העלה על דעתו, ששירות כזה של transcript הוא מוגבל. הם אומרים: כדי ליצר transcript, צריך להקליט. גם אם ההקלטה הזו חיה הם לשניה אחת, את ההקלטה אי אפשר לעשות. לכן, אם נתפוש אתכם בשלב הביניים הזה, הלא חשוב - שמבחינתנו הוא שולי, זניח וטפל למטרה העיקרית - לא תוכלו להגיע למוצר שלכם בלי לעבור דרכנו. ואז, יש כבר את העניין של מכרז וחובת מכרז. מה שעושה כאן רשות השידור זה נסיון, לדעתי, פסול למנוע מהציבור שירות חשוב, שירות היוני, שירות שנוגע באמת למעבר חופשי של אינפורמציה, שירות שבסופו של דבר מקדם את האינטרסים של רשות השידור, שצריך שיהיה לה עניין בהנצחה של שידוריה. זה מה שאנו עושים. זוהי פשוט דרך רק לגבות כסף, משום שאין לזה שום מטרה אחרת. הם יודעים, שהם לא יצליחו לחנוק את זה.

אנו ציפינו לפנייה לרשויות זרות או לגורמים זרים, כדי לקבל תשובה לשאלה הישירה האם יש עוד איזה שהוא מקום בעולם, שבו באו ואמרו שתמליל מודפס של שידור מוגן על פי זכויות משדרים, ולא בכדי חות הדעת שקיבלנו לא אומרת מלה בעניין זה. עשינו בדיקות, ואנו חברים בפדרציה עולמית של חברות שעוסקות בתחום הזה. על כמה מדינות מדובר כאן?

א' לפיד:

39 מדינות היו כאן עכשיו.

ד' וייסגלט:

הן היו כאן בכינוס. בשום מקום בעולם זה לא קיים. מה באה כאן ההתחכמות ברוח ישראל סבא ואומרת? - באים ואומרים: "כדי להגיע לתמליל, מוכרחים לשקלל", כלומר מוכרחים להקליט. חברי, מר גבאי, העיר, בצדק, שאם מחר הטכנולוגיה תשתכלל, באופן שהמחשב יוכל, נניח, לקלוט ישירות את השידור ובזמן אמת להעלותו על דף, אזי נגרמה השאלה. כלומר, זו לא שאלה עקרונית ואין כאן בעיה עקרונית. ישנה כאן בעיה טכנית. הבעיה הטכנית היא, שכדי להעביר את השידור מגלי אתר לדף, זה צריך לעבור דרך קלטת למשך דקה אחת כעזר טכני. מדובר על תפישתי בקלטת הזו, ואז לאסור עלי. אני מודיע, שלמחסן הקלטות אצלנו אין שום שימוש. אף אחד לא נוגע בו, אף אחד לא משתמש בו ואנו לא מעמידים אותו לרשותו של איש. אנו מחזיקים זאת רק מסיבה אחת - אם אי פעם בעתיד מתעוררת שאלה, בעיקר ראיתית, לגבי נכונות התמליל, אנו מחזיקים זאת כגיבוי לבוא ולהראות שהתמליל הוא תשקיף נכון של הדיבור. אנו לא עושים בזה שום שימוש אחר, ואנו מוכנים להתחייב לא לעשות שום שימוש אחר. כולנו יודעים, שגם בזכות חוקית צריך להשתמש בתום לב ובדרך מקובלת.

ד' לחמן-מסר:

זה אחרי שתהיה להם את הזכות.

ד' וייסגלט:

למי תהיה זכות? אני רוצה להבין למי קודם תהיה זכות.

ד' לחמן-מסר:

אחרי שתהיה את הזכות לרשות השידור שלא יעשו טביעה בשידור.

ד' וייסגלט:

מדוע שתהיה להם הזכות, למען השם?

ד' לחמן-מסר:

זה חלק מזכויות המשדר.

ד' וייסגלט:

איזו זכות? אין להם שום זכות בשום מקום בעולם.

ד' לחמן-מסר:

אדוני, תדויק. מדובר על תעתיק. האם בשום מקום בעולם אין למשדר זכות שלא יעשו תעתיק משידוריו? לגבי תעתיק, זה בכל החוקים. תעתיק זה פיקסציה.

ד' וייסגלס:

על תעתיק ווקלי יש להם זכות מלאה, ואנו לא מתווכחים.

ד' לחמן-מסר:

אם כך, על זה הם עומדים.

ד' וייסגלס:

אבל, הם עומדים, כדי לתפוש אותנו בדרך למוצר שלנו.

ד' לחמן-מסר:

אבל, זהו החוק.

ד' וייסגלס:

זה לא חוק. זהו שימוש לרעה בחוק. אני חוזר ואומר, שהקלטות, שהן סגורות אצלנו במרתף, לא מעניינות אף אחד ואף אחד לא נוגע בהן. זה לא המוצר שלנו. הקלטת היא פשוט אמצעי יצור. המוצר שלנו הוא ה-transcript - דף מודפס שכולל את השידור. על זה יעידו כאן חבריי, שבקיאים ממני פי שבע.

היו"ר ד' צוקר:

האם אתה מוכן לשלם עבור השימוש בזכות הזו?

ע' שכטר:

זו כל השאלה.

ד' וייסגלס:

אסביר מדוע לא זאת השאלה. אני כבר רואה בהצעה את חוק חובת מכרזים. זה כבר הפך להיות נכס שלהם, והם כבר מציעים את זה לציבור הרחב. והם יפרסמו את זה. חברים, תנו לחיות. אני לא חושב, שצריך לשלם משהו לרשות השידור עבור זה שהטכנולוגיה עדיין לא התפתחה לשלב שאני את השידור מהאוויר יכול להעביר ישר לדף ואני נאלץ לעבור דרך קלטת. מה פה קדחה?

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, הנחת היסוד שלך היא, שלא נוצר שום קניין, שום יצירה בזכות עצמה.

ד' וייסגלס:

הם לא חולקים על זה, וכך גם חות הדעת. גם גב' מסר לא חולקת על כך, שבדף, בתמליל השידור, אין להם זכות יוצרים. מה שהיא אומרת, בצדק, ואת זה היא אמרה בישיבה הקודמת - ומבחינה זו האירופאי הנכבד לא חידש מאומה על מה שהיא אמרה בישיבה הקודמת - הוא, שבדרך מהאוויר אל הדף המודפס, בגלל הטכנולוגיה של היום, זה עובר דרך קלטת. כאן היא אומרת בצדק, שהנקודה של קלטת, טכנית, היא הפרה של חוק זכויות יוצרים. אני אומר, שזה טכני, ואני מצפה מרשות השידור שלא תיאחז במעבר הטכני הזה כאמצעי לגבות כסף נוסף. מכובדי, יו"ר הוועדה, זה מזכיר לי ענין דומה, לא בפרטים אך בעקרון, שבזמנו פסק בית-המשפט העליון לגבי מהו "שימוש בתום לב בזכות חוקית". בבית משותף כלשהו התעורר סכסוך בין שני בעלי מקומות חניה מתחת לעמודים.

היו"ר ד' צוקר:

דרך אגב, מאתמול הם יכולים עכשיו לבנות באופן חופשי בלי אישור של כל הדיירים.

ד' וייסגלס:

אני יודע, אך יש כאן סוגיה אחרת. פלוני הוציא צו מניעה בבית-משפט השלום נגד פלמוני ואמר: "בדרכו למקום החניה שלו לא יחצה על המקום שלי. זה שלי, זה קנייני וזו הסגת גבול". בית-משפט השלום פסק, שישנה כאן הסגת גבול והוציא צו מניעה. בית-המשפט העליון ביטל זאת ואמר: "נכון, שהחלקה החוצצת היא שלו והיא קניינו וחלק מקניינו, וחלק מהזכות הנגזרת מהקניין היא למנוע הסגת גבול, אך זהו פשוט שימוש שלא בתום לב בזכות הזו". אותנו מעניין להגיע למקום החניה שלנו, שהוא דף מודפס שלא מעניין אותם כלל ולא מגיע להם איזה דבר. בדרך למקום החניה הזה אני צריך לשניה אחת לחצות את המקום שלהם, שזה השלב של יצירת הקלטת.

היו"ר ד' צוקר:

על פי זה, גם הרשות, בשידור החדשות, מבצעת אקט טכני כלשהו שלא מייצר זכות.

ד' וייסגלס:

לגבי חדשות, זכות היוצרים שייכת לי ולך, ובעיקר לך בתור עושה החדשות.

היו"ר ד' צוקר:

לגבי העיוות של מה שאני עשיתי כאן היום, שמופיע במהדורת החדשות שלהם, בתור אייטם אחרון, בפירוש נוצרה זכות יוצרים - לא?

ד' לחמן-מסר:
לא.

ד' וייסגלס:
לא.

ד' לחמן-מסר:
איזה עיוות? ספר לנו מה קרה.

היו"ר ד' צוקר:
לא. אני מדבר על העקרון.

ד' וייסגלס:

לגבי חדשות, כאן, מן ההיבט המהותי, בחדשות אין זכות יוצרים. לגבי חדשות, אין זכות שאני רשאי גם להקליט אותן וגם לשכפל אותן, משום שאין בזה זכות יוצרים.

קריאה:
לא נכון.

ד' לחמן-מסר:

ישנם שם, בספר, שלושה עמודים. יש על על ה-editing, על המוסיקה ועל הקומפילציה. על ה-items כשלעצמם אין. על הקומפילציה של האיטמים יש.

ד"ר וייסגלס:

אני חוזר ואומר, שאין לנו בענין הזה שום נגיעה תכנית, אין לנו שום נגיעה לתוכן השידורים, וזה לא מעניין אותנו בכלל.

היו"ר ד"ר צוקר:

זה בדור. אתה משתמש ביצירה שנוצרה בחדר העורכים, כאשר אפשר לדבר אפילו על חדשות. בחדר העורכים נוצרה יצירה חדשה, ואחר כך היא שודרה בחדשות.

ד"ר וייסגלס:
נניח.

היו"ר ד"ר צוקר:

אתה עושה שימוש דומה מאד לשימוש שאני אעשה ביצירה של סופר. אינני רואה הבדל עקרוני בין מה שעשה העורך בחדר החדשות לבין מה שעשה הסופר או לבין מה שעשה הקומפוזיטור.

ד"ר וייסגלס:

דיברנו על זה, בדשותך, בהרחבה, בישיבה הקודמת. השימוש שאני עושה נועד למטרות שונות משלהם. אני מסכים, שזה שימוש נגזר, אך, כמו שאמרתי, לפי השיקול הזה גם מי שקונה פסולת עיתונים כדי לשחון אותם ולעשות דבק עושה שימוש בעיתונים. אף אחד לא קונה את התעתיקים שלנו כתהליף לחדשות. אף אחד לא אומר לאשתו: "אין טעם לפתוח את הרדיו - מחר נקבל זאת מ"יפעת". אנו מספקים שירות קונקרטי מאד לאנשים. יתירה מזאת, אני חוזר ומודיע, ואם יש צורך בענין הזה להביא אסמכתאות, נביא אסמכתאות, שבשום מקום בעולם transcript של...

היו"ר ד"ר צוקר:

בדור. אני יכול לסכם את עמדתכם כדלקמן, וקדלוס בגס או אפרים לפיד, תקנו אותי אם אני טועה: מאחר ואתם לא מכירים בעובדה שנוצרה יצירה חדשה, ואני מדבר עתה על מהדורת החדשות, אתם נוטלים לעצמכם את החירות להפיץ את מה שקלטתם ולא לשלם עבורו.

ד"ר וייסגלס:

לא. זה להמרי אחרת. אנו לא נכנסים בכלל לשאלה---

היו"ר ד"ר צוקר:

---האם יש זכות או אין זכות.

ד"ר וייסגלס:

אנו לא חולקים על זכות היוצרים שיש לרשות השידור ביצירות שלה. אנו נמצאים בקטגוריה של השימוש ההוגן, ולא בשאלה של עצם קיום הזכות. הטענה שלנו היא, שהמוצר, שאנו עושים, איננו מוגן במסגרת זכויות היוצרים, משום שזה מוצר טכני והוא שונה לחלוטין.

היו"ר ד"ר צוקר:

וזאת, לא משום שלא נוצרה זכות יוצרים.

ד"ר וייסגלס:
ודאי, שלא.

ד' להמן-מסר:

אני מנסה לחדד את זה. נניח, שיש ערב שירה ברשות השידור, בו המקריאים יושבים וקוראים יצירות ספרותיות, שרשות השידור קיבלה את הזכות להקריאן בערב התכנית שהיא ערכה והיא שילמה על זה כסף. אתם מקליטים את השידור ומוציאים transcript עם השירים של אלתרמן וזן שמוקראים, וכתוב למעלה: "ציפורה כהן, נתן אלתרמן". האם יש זכות יוצרים או אין זכות יוצרים?

ד' וייסגלס:

ראשית, התשובה היא שלילית. אנו לא עושים את זה. שנית, אם רשות השידור עורכת ערב שירה כזה ומשדרת זאת בשידור ישיר, האם, לדעתך, כל אחד מאיתנו בבית לא יכול לעשות זאת ולהקליט?

ד' להמן-מסר:

על נושא חדשות נדבר בנפרד. אני חולקת על העובדה. כאשר ביצירה ספרותית יש זכות יוצרים ואתה עושה העתקה למטרה מסחרית, ההעתקה שלך היא המטרה המסחרית. זה שאת המטרה המסחרית אתה משיג באמצעות העברת העתקה למדיום שונה לא שוללת את האופי המסחרי של המטרה שעמדה ביסוד ההעתקה. אתה עשית העתקה, כדי שתוכל לעשות transcript. אם היית מושיב קלדנית מול המסך שהיתה מקלידה את היצירה בו-זמנית, זוהי שאלה מעניינת מאד. מד וייסגלס, עולם זכויות היוצרים בנוי על פיקסציות של שידורים ועל האיסור עליהם.

היו"ר ד' צוקר:

הצעתי לכם פיוטה לסיכום עמדתכם. תקן את מה שאמרתי, כדי שנדע בדיוק מהי עמדתכם. אתה יכול לעשות זאת בקצרה.

ד' וייסגלס:

עמדתנו היא, שתעתיק או ליתר דיוק נקרא לזה transcript, כלומר תמליל, מסמך של תמליל מודפס של תוכן שידור רדיו לרבים, בשום מקום בעולם איננו מזהין כחלק מזכויות היוצרים של המשדר. אנו מסכימים לצערנו, שבגלל מיגבלות טכנולוגיות הדרך להפקת התמליל, שהוא כאמור המוצר הסופי שלנו, כרוכה במעבר זמני, מפל, מתכלה מאליו וארעי של פיקסציה. אנו מודיעים, שאם מחר הצורך בפיקסציה הזו יתייתר בגלל שהטכנולוגיה תשתפר, לא תהיה פיקסציה, ואז על דעת כל הנוגעים בעניין, השאלה לא מתעוררת. אנו מוחים על נסיונה של רשות השידור לארוב לנו באותה פינה לא חשובה של יצירת הפיקסציה, שיש בה אולי לכאורה הפרה טכנית של זכות היוצרים שלה, כדי להניח את ידה על נושא.

היו"ר ד' צוקר:

לכן, אתם מבקשים, באופן חופשי, להמשיך לעסוק בעיסוק שלכם ללא כל תשלום לאף אחד תמורת השירות לציבור.

ד' וייסגלס:

נכון, כאשר אנו מוכנים להתחייב שהחוק יאסור עלינו, ואין צורך וזה מובן מאליו, כל שימוש מסחרי בקלטות הללו.

היו"ר ד' צוקר:

וזאת, בקלחת עצמה.

ד' וייסגלס:

פה אני מסכים איתם במאה אחוז.

מ' גבאי:

בנוגע לנושא חופש העיסוק שהעלית, כפי שאמר אלן זיסבלט, ישנה כאן זכות כנגד זכות. זכות הקניין הרוחני עומדת גם כנגד זכויות אחרות, וזו זכות ראויה ומוכרת ע"י המחוקק, וישנם גם פסקי דין של בית-המשפט העליון, ולכן היא עומדת גם כנגד חוק יסודי: חופש העיסוק. עתה, השאלה היא האם לצורך השגת המטרה הזו, שמוצעת ע"י עורך-הדין וייסגלס, אנו צריכים בחקיקה לקבוע חריג של רשיון כפיה, דבר שהוא נגד כל המערכות הבינלאומיות. אין חולק על כך, שהתמליל הזה, גם לפי הצעה שלנו, לפי הצעת החוק, הוא מותר, כלומר התמליל עצמו הוא מותר, בהנחה שעל פי חוק זכויות יוצרים הוא מותר. אם על פי חוק זכויות יוצרים ישנה הגנה למישהו, לרשות השידור, ליוצר, למחבר או למחבר התמליל המקורי, אז ברור שהזכות הזו קיימת. הוא לא יכול לפגוע בזכות היוצרים. אבל, אם אין זכות יוצרים, כמו למשל בחדשות כשלעצמן, והוא קולט את החדשות האלה ומעבירן לתמליל, ואין חולק על כך, כפי שאומר עורך-הדין וייסגלס, שהדבר הזה, גם לפי החוק שלנו, הוא לא אסור, מפני שנאמר שהזכות הבלעדית היא על טביעה ולא על תמליל. אבל, כדי להשיג את המטרה, שרוצים נציגי "יפעת" כאן, יש צורך בקביעת הוראה סטוטורית מפורשת לתת להם רשיון כפיה מיוחד, וזה נגד כל ההסדרים הבינלאומיים. לכן, לא נראה לי, שהדבר מוצדק.

היו"ר ד' צוקר:

בקשר להסדרים הבינלאומיים, אתה יכול ללמדני ולתת לי הרצאות על אפשרות של מדינה שחתמה על אמנה, הסכם בינלאומי, להוציא את עצמה מסעיף זה או אחר באמנה. תוכל לתת על זה הרצאות ארוכות ואתה נותן לי אלף ואחת דוגמאות כולל של ישראל, שחתמה על אמנה, על הסכם בינלאומי, אך אמרה: "אבל, בהקשר לסעיף זה או סעיף אחר, אינני רואה את עצמי צד להסכם".

מ' גבאי:

אינני מציע לעשות זאת בהקשר הזה.

היו"ר ד' צוקר:

זה אפשרי - נכון?

מ' גבאי:

עקרונית, זה אפשרי.

א' זיסבלט:

וזאת, אם האמנה מאפשרת את זה.

היו"ר ד' צוקר:

אם האמנה מאפשרת, אפשר לעשות זאת. האם אמנת רומא אוסרת זאת במפורש?

מ' גבאי:

אין התייחסות לנושא הזה.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, אין איסור מפורש.

מ' גבאי:

אם אין איסור, אז זה אסור.

היו"ר ד' צוקר:

חשבתי, שאם אין איסור, מותר.

קריאה:
לא.

ד' לחמן-מסר:
זהו הדין הבינלאומי.

מ' גבאי:

אם אין הודאה מפורשת, שאומרת שמותר להסתייג מסעיפים מסויימים באמנה, אתה לא יכול להסתייג.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, אתה חתום על כל הסעיפים. האם באמנת רומא אין איסור? האם אין היתר?

ד' לחמן-מסר:
אין דרכים להתניה.

מ' גבאי:

כפי שאמרתי קודם, גם באמנת GATT, שנחתמה רק לפני שנה והיום מקפידים עליה מאד בעיקר במערב, בעיקר בארצות-הברית, זה נאמר במפורש, ולכן כל דבר כזה ברשיון כפיה בחוק יהיה בבחינת סתירה להסדר.

היו"ר ד' צוקר:

מאיר גבאי, ברמה תיאורטית, השב תשובה שלא מחייבת אותך לשאלה: אם תתגלה סתירה בין הסכם בינלאומי, שישראל חתומה עליו, לבין חוק יסודי, מה יגבר?

מ' גבאי:

על פי החוק הפנימי, יגבר חוק היסוד. בחקיקה הפנימית יקבע חוק היסוד. אבל, במערכת הבינלאומית תהיה מענת נגד של הצדדים האחרים לאמנה נגד ישראל, וכאן עומדים על המשמר בחוק הסחר האמריקאי בסעיף 301, שאנו כבר ב-WATCH LIST שלו בגלל סיבות אחרות, וזו תהיה סיבה נוספת, ואז אנו יכולים לעלות בדרגה לא רק כ-WATCH LIST אלא כ-LIST עצמו.

היו"ר ד' צוקר:
מדוע אנו ב-WATCH LIST? מה עשינו?

מ' גבאי:

ישנן סיבות אחרות. זה בגלל הכבלים, וישנה גם בעיה עכשיו בחוק הפטנטים, שאנו מטפלים בו ואנו צריכים לקבוע בנושא הזה. כלומר, ישנם כבר שני נושאים.

היו"ר ד' צוקר:
האם זה יגיע לכאן גם דרך חוק הפטנטים?

מ' גבאי:
כן.

א' זיסבלט:

יושב-הראש, לפני שאתה מקבל את ההדגשה, שבכל העולם לא יודעים על כאלה סוגיות או שאנו עומדים, חס וחלילה, לחייב אותם לשלם על ה-services שלהם, שמקבלים מרשות השידור ועושים עוול ואולי אפילו פגיעה

בחופש העיסוק, רציתי רק להביא לתשומת לבך, שלפני שנה בדיוק, למשל, בניו-זילנד היה case של ה-Television New Zealand Ltd., שזו רשות השידור, נגד Newsmonitor Services Ltd., בדיוק באותה שאלה ואותה סוגיה. נתנו injunction נגד החברה באמת לעשות את ה-transcripts. אתה שאלת לגבי ההבדל בין עריכה לבין ה-news עצמם. הם אמרו, שזו באמת פגיעה בזכויות היוצרים של ה-New Zealand Television.

ד' וייסבלט:

האם משהו יותר קרוב מניו-זילנד מצאת?

ד' לחמן-מסר:

האם אתה מצאת?

ד' וייסבלט:

ישנן 120 מדינות שעושות זאת. 40 באו לירושלים בשנה שעברה לכינוס בינלאומי.

ד' לחמן-מסר:

מה זה שייך אם הם באו או לא באו?

א' זיסבלט:

האימרות האלה, שאין בכל העולם, הן מאוד מעניינות. אותו סעיף של broadcasters מופיע, בדיוק באותה הצורה, בכל ההסדרים הבינלאומיים, אך על זה אנו עוד נדבר. כך נאמר:

"Because of the thought, skill and care which went into choosing the information which would be shown and therefore incorporated into the reporter's scripts and the need for balance in reporting and in compiling an item; and because the finished product was one tailored to the characteristics of the audience with much skill and judgement required in compiling it, the plaintiff had copyright as a literary work under s. 7(1) of the Copyright Act and the reporter's scripts whether on paper or in the computer. Under s. 7(3) reproducing the scripts in any material form or publishing them were restricted acts".

בסוף, ה-editor אומר: "A news monitoring business is parasitic. Why should it have a free ride on a broadcaster which has put considerable amounts of time and money into producing the news and current affairs programmes which are the source for the transcripts? The Court" - The High Court of New Zealand - "was unmoved by the suggestion that the flow of information available to the public generally or to the organisations and individuals serviced by the defendant and its competitors would inappropriately be restricted if the Court were to grant the relief sought by the plaintiff. There would be no economic rationale for producers of broadcast news and current affairs programmes to refuse permission for the making and supply of transcripts by news monitoring organisations. The issue to be negotiated will be the level of royalty which will ultimately be set by market force.".

לכן, אל תדאג. אנו לא עושים משהו, חס וחלילה, בניגוד למה שמקובל. בסך הכל, אנו מדברים על קניין רוחני, ובסך הכל אנו לא רוצים להתחיל לדבר על compulsory license, שהוא בניגוד לכל ההתחייבויות שלנו.

היו"ר ד' צוקר:

אתם כבר לא רוצים compulsory license.

א' זיסבלט:

לא. אני לא רוצה שום דבר. אני פשוט לא רוצה התייחסות מיוחדת ל-service הזה.

היו"ר ד' צוקר:

ישנה יצירה בעצם יצירת החדשות.

א' זיסבלט:

נכון.

היו"ר ד' צוקר:

היצירה הזו מוגנת, ומי שמשתמש בה צריך לשלם.

א' זיסבלט:

נכון.

היו"ר ד' צוקר:

מה ש"יפעת" עושה הוא שירות ציבורי, שבכל אופן קשור לחופש המידע והוא שירות חשוב. אינני יודע אם הוא חיוני, ואפשר גם להיות בלעדיו. הוא חשוב - נכון?

א' זיסבלט:

נכון. זה חשוב.

היו"ר ד' צוקר:

זהו שירות חשוב.

כ' שלום:

הוא חשוב כמו כל business.

היו"ר ד' צוקר:

האם עולה בדעתך, שמדינת ישראל, אפילו בלי חוק יסוד: חופש העיסוק, תאסור פעולתה של חברה מהסוג הזה?

א' זיסבלט:

לא. אני לא רוצה.

ד' וייסגלס:

הרשה לי לומר מלה אחת.

היו"ר ד' צוקר:

לא ארשה לך. האם עולה בדעתך שנאסור פעולתה של חברה כזו?

א' זיסבלט:

לא.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, צריך לאפשר את הפעולה. האם פעולה כזו צריכה לשלם תמורת השימוש ביצירה שנוצרה ב"קול ישראל"?

א' זיסבלט:

כן. אני חושב, שאם הם לוקחים את העבודה של מישהו אחר, אז כן.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, אנו צריכים להגיע למצב, שבו אי אפשר יהיה לאסור על פעולה של חברה מהסוג הזה, אך אם היא רוצה לפעול שתשלם - את זה צריך להבטיח, ולא להשאיר זאת לחמה, שהיום רשות השידור היא מופלאה, ומחר היא רשות השידור במשטר אחר. האם צריך להבטיח את הפעולה הזו?

א' זיסבלט:

יש את כל היצירות והפטנטים שבעולם, ואלה דברים חשובים, אך בכל זאת אנו לא נותנים למישהו...

היו"ר ד' צוקר:

הרי לא אמרתי לפזר את היצירה הזו באופן חופשי בשוק. יש לה מחיר בשוק.

א' זיסבלט:

נניח, שהם לא יקבלו מספיק כסף, royalty סביד, והם החליטו לא לתת לו, כלומר, להעביר הלאה.

ד' וייסהלסט:

זהו מונופול. סליחה, אך יש גבול.

א' זיסבלט:

אני לא יכול לחייב כל אדם, שיש לו זכויות יוצרים, להסכים לתת למישהו להפיץ זאת.

ד' וייסהלסט:

מה זאת אומרת? האם אתה אדם? אתה שירות ציבורי. אתה חי מהאגרה שלי. מה שהקריא חברי השוב בפסק הדין הניו-זילנדי זה בדיוק התשובה. הוא אומר, למעשה: תן לכוחות השוק החופשי לעשות. אני רוצה להבין - במדינה שהשידור הוא מונופול...

ע' שכטר:

איזה מונופול? האם אינך יודע, שיש תחרות בשידור? דובר על 10 תחנות רדיו לפני שבוע.

ד' וייסהלסט:

במדינה, שלפחות כיום, רשות השידור היא גוף ציבורי שחי מאגרה ציבורית, שהכנסותיו למעשה נובעות ממסים, ובוא ונאמר זאת בצורה ברורה, היא לא יכולה לשלם את עצמה כמשתתפת בכוחות שוק חופשיים. כמו שנאמר היום, מה אם מחר תחת איזה שהוא משטר אישי או כללי אחר יקום מישהו שירצה מליון דולר לחודש עבור הדבר הזה? האם נחסל את הדבר הזה?

היו"ר ד' צוקר:

העמדה ברורה. יובל קדניאל, לפני שניתן לך לדבר, ברצוני להפנות אליך שאלה, והשאלה לכאורה יותר קשה, כי אתה לא שירות ממלכתי, אך בכל הכבוד, אתה פועל מתוך החלטה של החברה שבאמצעות הסכמים כאלה ואחרים מאפשרת לך לשדר. זוהי גם הסיבה, אגב, שכל אחד מהזכיינים, כשהכנסת קוראת לו, צריך לבוא ולא מסרב כמו החבר שילון נניח. החברה, באמצעות אורגנים שלה, נתנה לכם זכות לשדר, והזכות הזו גם תפקע מתי שהוא. כלומר, לגבי הנכסים שאתה מייצר, נניח מהדורת החדשות שלך, היא לא

שייכת אך ורק למי שיוצר אותה. היתה שם יצירה, ובענין זה אין לי ספק. אני חלוק בענין הזה על מר וייסגלס, ומה שנאמר כאן עלי מקובל לחלוטין. האם אתה רואה את עצמך חופשי לחלוטין שלא לאפשר שום שימוש ביצירה שאתה יוצר?

י' קרניאל:

ברצוני להתיחס לזה, בקצרה, כדי להציג את ההגיון של השיעון והעמדה שלנו. למשדר - ואצלנו זה מזרכב כי ישנם בעלי זכויות, ישנה חברת חדשות וישנה הרשות השניה - לצורך הענין הזה, יש זכות יוצרים בשידור שלו.

היו"ר ד' צוקר:

אינני זקוק לשיכנוע יותר בענין הזה.

י' קרניאל:

וזאת, גם בחדשות.

היו"ר ד' צוקר:

ודאי.

י' קרניאל:

לצד זכות היוצרים יש גם זכות משדרים, כי הזכויות שונות. העשיה, שכאן נעשית, מתיחסת לשתי הזכויות.

היו"ר ד' צוקר:

כוונתך לעשיה של "יפעת".

י' קרניאל:

זה לגבי "יפעת". סוג העשיה הזה מתיחס לשתי הזכויות האלה. גם אם לא יהיה שלב הביניים של השיקלול, שהוא זה שנוגע לזכות השיקלול, עדיין ישנה התייחסות לזכות היוצרים בכל מקרה. אין לעשות רשיון כפיה בזכויות יוצרים, בגלל שזכות יוצרים באופיה ומטבעה שייכת ליוצר שלה.

היו"ר ד' צוקר:

מה קורה לאחר שהיא יצאה לאוויר?

י' קרניאל:

גם כשהיא יצאה לאוויר, לו יש את השליטה והיכולת למי הוא נותן את זה. אם הוא נתן ל"כתר" להפיץ, הוא לא יתן זאת ל"עם עובד". אם הוא נתן את זה לחברת הפצה אחת, הוא לא יכול לתת את זה לחברה אחרת. זו זכות של היוצר, והוא יכול גם ליצור יצירה ולגנוז אותה - זה אי-ב' של זכויות יוצרים.

ד' וייסגלס:

וזאת, בשוק חופשי.

י' קרניאל:

זה בשוק חופשי. אנו כאן מדברים על גורמי שוק מסחריים פרטיים לגבי זכויות שאנו מפיקים ועושים זכויות יוצרים שהן בבעלות פרטית מלאה. הזכות של הציבור, הזכויות שלהם והנושא של המידע נוגעים כמובן לשידור, שמגיע לכל אזרח במדינת ישראל בחינם ומופץ, ויש עליהם דרישות ומשלוח ציבוריות מכאן ועד להודעה חדשה, ובזה זה מסתיים. זה לא מפקיע מזכות הקנין, וכאן באה הנקודה שאני רוצה לתרום לדיון. זכות הקנין היא זכות יסוד חוקתית מוגנת במדינת ישראל לא פחות מאשר חופש העיסוק.

היו"ר ד' צוקר:

קצת פחות, אך באותה מידה.

י' קרניאל:

זה זכות יוצרים וזה זכות קניין, ואת זה צריך ללמוד. כלומר, מדינת ישראל צריכה להכיר בדבר הזה: זכות יוצרים וזכות משדרים - זכות קניין שמוגנת.

מה שאכן נשען - ולכך יש לי סימפטיה - היא טענה שמצד אחד מדובר על שימוש הוגן ומצד שני שמניעת הזכות הזו מהם היא אולי שימוש לא בתום-לב בזכות. אלה טענות, שמקומן לא בשלב החקיקה. שלב החקיקה הוא שלב ראשוני אלמנטרי, שצריך לקבוע את הדבר המובן מאליה בכל העולם, שזכות המשדרים שייכת למשדרים ושאי אפשר להפקיע זאת מהם לא ברשיון כפיה ולא בשום דרך אחרת.

מ' גבאי:

אפשר. לא ראוי.

י' קרניאל:

השאלה, האם ברשות השידור, כגוף הממומן ע"י הציבור מאגדה כשהשידור הוא ציבורי, רשאים למנוע וזה יהיה שימוש לא הוגן או לא בתום-לב בזכות שלהם, זוהי שאלה שראויה לדיון, ולא בשלב החקיקה אלא בבתי-משפט או בדיון ביניהם. אני חושב, שיש את השאלה למי לתת את הזכות הזו. מבחינת זכייני ערוץ 2 או חטיבת החדשות של ערוץ 2, אולי הם בעצמם רוצים לעשות זאת, כלומר להפיק script של החדשות ולתת את זה בעבור חצי המחיר של "יפעת".

קריאה:

אם כן, שיעשו.

י' קרניאל:

ואז, אין להם שום סיבה לתת את זה ל"יפעת".

ד' לחמן-מסר:

זוהי שאלה.

היו"ר ד' צוקר:

יובל קרניאל, מה תהיה תשובתך ואיך אתה נוהג, נניח, בעמותה החדשה הבאה, שאני הולך להקים, שעניינה, נניח, מאבק למען תפילת יהודים על הר הבית. נניח, שכל מה שאני עושה הוא, שאני לוקח, שלא תמורת כסף, את כל הידיעות שקשורות בעניין זה שמופיעות אצלך, אצל עמית שכטר ואצל כולם, ואת העמדות השונות אני מפיץ בין מקבלי החלטות כפעולה ציבורית ולא כפעולה מסחרית. האם מותר לי לעשות את זה? האם אסור לי לעשות את זה?

ד' לחמן-מסר:

כן.

היו"ר ד' צוקר:

האם אני פוגע בזכות או לא פוגע בזכות?

ד' לחמן-מסר:

אתה לא פוגע.

י' קרניאל:

ברצוני להתייחס לשאלה של שימוש הוגן. יהיה כאן עניין של מחקר,

לימוד או הפצה.

היו"ר ד' צוקר:

נניח, שאני משתמש בכל הטכנולוגיות. אני בכלל מקבל את זה כתרומה של קרלוס, כי זה העניין הציבורי שחשוב לו.

י' קרניאל:

זה בקטגוריה של שימוש הוגן - כן או לא, אך בכפוף לשאלה הזו. כאן מדובר בגוף מסחרי, שלא מדבר על שימוש הוגן למטרות שאינן מטרות רווח ולמטרות הפצת אינפורמציה, אלא למטרות מסחריות לגישויות לחלוטין מבהינת חופש העיסוק של להרויח כסף. אני בעד זה, שהם יעשו עיסוק מהסוג הזה וידווחו כסף, אך הם לא יכולים לשעון את השענה של טובת הציבור. הם לא מפיצים זאת בחינם. הם לא עושים שירות לציבור. הם עושים עסק מסחרי.

היו"ר ד' צוקר:

האם שירות לציבור זה רק מה שנעשה חינם?

י' קרניאל:

לא. לכן, אני אומר, שהם עושים שירות חשוב לציבור, אך זה לא במסגרת אותו שימוש הוגן וזה לא במסגרת אותו מחקר. הדבר הזה מקובל לגבי כל זכויות היוצרים, ואינני ממציא כאן את הגלגל. לכן, כאשר עושים עיסוק מהסוג הזה, עיסוק מסחרי, וזה אגב דומה למה שהכבלים עושים, אז שישלמו את התשלום הראוי, וזה נקבע בשוק חופשי.

היו"ר ד' צוקר:

אינני רואה סיבה, שאתה תאצור את כל האינפורמציה אליך אחרי שכבר יצאה לאור, בשעה שעמותה שלא למטרות רווח יכולה לעשות את זה ובשעה שאני כפרט יכול לעשות זאת ולהפיץ בין חבריי.

מ' גבאי:

ישנה הוראה מפורשת בעניין זה - סעיף 4(ג) - בה נאמר במפורש: "שימוש הוגן מותר בשידור לשם לימוד עצמי לשם הוראה שלא למטרת רווח או לשם מחקר או ביקורת או לשם תמצית עתונאית שלא למטרת שידור". כלומר, הדבר הזה אפשרי, והשאלה היא מהו "שימוש הוגן".

כ' שלום:

נאמר: "תמצית". זה לא את כל השידור.

היו"ר ד' צוקר:

אם כן, האם כל האבחנה היא בין העובדה שהוא גורם מסחרי ואני אינני גורם מסחרי?

ד' לחמן-מסר:

ישנן כמה אבחנות, והאבחנה הראשונה היא, שהוא מקליט את כל השידורים של הגופים המשדרים.

היו"ר ד' צוקר:

גם אני. אמרתי, שאני מקליט את הכל ומזה אני דולה רק את מה שקשור להר הבית.

י' קרניאל:

אבל, אתה לא מוכר את זה.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, כל האבחנה היא מכירה או הפצה שלא למטרת רווח.

ד' לחמן-מסר:

האבחנה היא, שההקלטה לצדכי transcript מילולי מלא ומכירתו. אם אתה עושה תמצית, למשל, התמצית לא שייכת.

היו"ר ד' צוקר:

אני לא עושה תמצית.

ד' לחמן-מסר:

אם אתה עושה דיבוב מלא או transcript ומפיץ רק חלק מזה ואין כאן קבלת כסף בשום שלב, זה נכנס...

היו"ר ד' צוקר:

האם האבחנה היחידה היא כסף? אם כן, שישלם לו, אבל שיעשה מה שהוא רוצה. יובל קרניאל, קשה לי לחתום ולהעביר חקיקה, שתאפשר בעתיד נעילה של מוסדות מסוג זה. זה צריך להיות ברור לכם, וברצוני שתדעו זאת כבר מעכשיו. אינני רוצה להגיע למצב הזה.

י' קרניאל:

בגלל שזה הוזכר כאן, ברצוני להתנגד לטענה שהעשייה הזו, השירות הזה או ה-script לא יכול או לא עלול לפגוע בשיעור הצפיה. עוד אין לנו על זה נתונים ומעניין יהיה לבדוק זאת, אך, אינטואיטיבית, וגם מבדיקה שעשיתי עם אנשים, הידיעה, שאתה יכול לקבל את ה-script של תכנית מסוימת מ"יפעת" יכולה למנוע ממך להאזין לה ויכולה לפגוע בשיעורי ההאזנה.

היו"ר ד' צוקר:

כמה מנויים יש לכם? האם זה סוד מסחרי?

א' לפיד:

יש לנו 1,500 מנויים, אך, לדעתי, אין שום משקל למספר. מבקרת המדינה צופה ב"מבט שני", אך רוצה לדעת בדיוק מה נאמר. אין קשר בין צפיה, שהיא פעולה כמעט בידורית, לבין זה שאתה רוצה, באופן פורמלי, לדעת מה אכן נאמר.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, היא ביקשה למחרת את ה-transcript.

ד' וויסבולט:

דרך אגב, עם אישור נוסטריזי.

א' לפיד:

הצפיה איננה תחליף לתמליל, ותמליל איננו תחליף לצפיה.

א' זיסבלט:

אני מתנצל, אך עלי ללכת.

ע' שכטר:

ברצוני להודות ל"יפעת" על כך, שהם מסרו למבקרת המדינה את תמליל "מבט שני", כי אתמול בדיון איתה הסתבר שאין לה מי-יודע-מה case נגד רשות השידור בזכות זה שהתמליל היה מונח לפנייה.

לגופו של ענין, ברצוני להעיד כאן כמה הערות לדברים שנאמרו, מעבר לכל ההערות של דוידה לחמן-מסר, שאני מסכים איתן במאת אחוזים, ע"י עורך הדין וייסגלס. הזעקה, שהוא השמיע כאן נגד המונופול, כפי שאתם יודעים, כבר לא רלוונטית, כי המונופול כבר לא קיים. הזעקה היא עוד יותר לא נכונה, בגלל העובדה שאנו גוף שפועל מכוח כסף ציבורי, וברצוני להסביר ענין זה. הסיבה, שבתחילת הישיבה היית צריך להסביר לי מדוע הם כאן, היא שההבדל ביני לבינם הוא שאני גוף ציבורי והם גוף מסחרי למטרת רווח. אנו משתמשים בכספי הציבור כדי להפיק את השידורים שלנו. אם יש לנו אפשרות להפיק מהשידורים האלה עוד רווחים, שחוזרים לציבור, זה לטובת הציבור.

היו"ר ד' צוקר:

מאה אחוז. אבל, אתה לא מוכן לחקיקה, שתמנע ממך בעתיד לקבל את הרווחים האלה.

ע' שכטר:

אני חושב, שזה לא אינטרס של הציבור.

היו"ר ד' צוקר:

הקשב למה שאמרת. אמרת: "מאחר וזה כסף ציבורי, לי יש אינטרס לגבות מהם את הקופון".

ע' שכטר:

נכון.

היו"ר ד' צוקר:

אבל, כשאני אומר לך: "תעגן בחקיקה את הזכות הזו שלהם, כדי שתוכל להמשיך לגזור את הקופון הזה", אתה אומר: "לא, אני לא רוצה".

ע' שכטר:

אני אומר דבר אחר. לכפות עלי לתת להם בחינם, זה דבר שלא קיים בשום מקום בעולם.

היו"ר ד' צוקר:

לא דיברתי על זה. אני רוצה לכפות זאת עליך תמורת תשלום.

ע' שכטר:

זה בניגוד לאמנת רומא. זה לא קיים בשום מקום בעולם.

היו"ר ד' צוקר:

הם מענו, שזה קיים ב-39 מדינות.

א' לפיד:

אמרנו, שאין בכלל התייחסות חוקית.

ע' שכטר:

כל מה שאנו יודעים על 39 המדינות האלה הוא שיש להן סוכנויות נסיעות, כי אפשר גם בכרטיסי טיסה לבוא לכנס בארץ. - גם לי מותר להתחכם.

הכסף הוא כסף ציבורי, ולכן הזעקה הגדולה היא, בסך הכל, שזו דרך לתת לציבור מה שהוא השקיע בו, כדי שיהיה קיים ויקבל עוד תמורה שממנה אפשר להפיק עוד שידורים לטובת הציבור. - זוהי המשמעות של דעות השידור הציבורית, ולכן אנו מגינים על זכותו של הציבור בזה שאנו מגינים על

היצירה שנוצרה בכספו ובשמו.

היו"ר ד' צוקר:

עתה, תעזור לי. מאחר ואתה הממלכה, ולכן אתה יושב כאן בזכות ולא בחסד, אמור מה אני צריך לעשות, אם בדיוני להבטיח שלעולם ועד אפשר יהיה לעשות שימוש לטובת אינטרסים חברתיים בחדשות שאתם שידרתם ותמורת תשלום כמובן?

ע' שכטר:

דוקא בגלל שאני הממלכה, אם האינטרס הזה שאתה אומר הוא באמת אינטרס חשוב ציבורי ואם אני אנהג בחוסר סבירותי במניעתם מהם להשתמש בתעתיקים שלי, יש בית-משפט גבוה לצדק והוא יגיד לי: "אדוני הנכבד, אתה נוהג בחוסר סבירות ובשרירות לב" ויכפה עלי לתת להם את השירות הזה. הוא יגיד לי: "זה לא סביר לבקש מיכילאד".

ד' לחמן-מסר:

אפשר, שהוא יגיד: "זה לא סביר להגיד שרק אתה תעשה זאת".

ע' שכטר:

כן. המצב כאן הרבה יותר מסובך. עתה, הולכים להכיר בזה כזכות שלנו. כלומר, זה דבר שלנו - התעתיקים האלה. על פי חוק המכרזים, כל שימוש ועיסקה שאני נכנס אליה חייבת במכרז. אז, מדוע שיהיו אלה דוקא הם?

ד' לחמן-מסר:

מה יהיה, אם, נניח, זה לא יהיה טוב לך?

ד' וייסגלס:

האם היום זה רק אנחנו? מי שרוצה שיעשה את זה.

ע' שכטר:

אני מוכן להיות ליברל יותר ולהגיד: "בסדר, כל מי שיבוא וירצה לקנות את הזכות הזו, נמכור לו אותה".

היו"ר ד' צוקר:

על זה אין שאלה בכלל, והוא לא חולק עליך.

קריאה:

וזאת, אם חוק המכרזים מאפשר זאת.

ע' שכטר:

כן. אני מאמין, שיאפשר את זה.

א' לפיד:

בחוק המכרזים אתה קונה שירות.

ע' שכטר:

אם אתם משלמים, תקבלו את זה.

א' לפיד:

גם היום, ישנן עוד חברות, ואינני מדבר על "יפעת". נניח, שישנן שלוש חברות לנייר רציף. האם משהו יכול למנוע לייצר נייר רציף, אם הממשלה לא קונה נייר רציף?

היו"ר ד' צוקר:

דב וייסגלס, ממה שלמדת, ותצטרך להביא זאת בכתב, ואני כבר רומז על סיכום שיהיה, באותן מדינות, שהשתמשת בדוגמא שלהן כנגד טענות הרשות והערוך השני, מהו המצב החוקי?

ד' לחמן-מסר:

וזאת, לגבי זכות המשדד והעתקים של השידורים. רשות השידור ויתרה על הכתב.

היו"ר ד' צוקר:

תן את זה בכתב.

ד' וייסגלס:

ברצוני שיהיה ברור, שהתייחסתי אך ורק לתמלילים מודפסים. אין לנו שום טענה נגד זכויות משדרים, ואנו בעד זה.

ד' לחמן-מסר:

ברצוני לחדד את זה.

היו"ר ד' צוקר:

אל תחדדו כלום.

ד' לחמן-מסר:

לא. יש כאן איזה חוסר הבנה.

היו"ר ד' צוקר:

ביחס לשימוש בתעתיקים, בתמלילים הללו המודפסים, מהו המצב, על פי גירסתך, בעולם?

ד' וייסגלס:

למיטב ידיעתנו, בשום מדינה בעולם, למעט ניו-זילנד, טסמניה ואיי פיה'י, אין איסור על שימוש מסחרי בתמלילים מודפסים.

מ' גבאי:

האם ישנה הוראה ספציפית?

היו"ר ד' צוקר:

האם ישנה באותם מקומות הוראה מפורשת של רשיון כפיה?

ד' וייסגלס:

מאז המגנה כרמא כל מה שלא אסור הוא מותר. אני אומר שוב: לא בדקנו אם הדבר נעשה מכוח היתר מפורש או מכוח היעדר איסור.

היו"ר ד' צוקר:

האם תוכל לבדוק את העניין?

ד' וייסגלס:

כן. ברצוני לחזור ולומר, שיש ארגון עולמי של חברות שעוסקות בזה, שחברות בו שבעים וכמה מדינות. אנו בקשרים איתן לצורך הארגון. כולן מבצעות את הפעולה הזו באופן חופשי, ואנו יודעים שאין על זה איסור. נביא לכם על זה ראיה פורמלית.

היו"ר ד' צוקר:

האם מישוהו רוצה להוסיף משהו ממש חדש?

ד' לחמן-מסר:

ברצוני לחדד. אנו לא מדברים כלל על האיסור על תמליל בכתב. אין כאן הצעה של רשות השידור לכלול את זה בחוק.

ע' שכטר:

ויתרנו.

ד' וייסגלס:

הבנתי זאת עוד בפעם הקודמת.

ד' לחמן-מסר:

יש לי הרגשה, שישנה כאן אי הבנה לגבי נקודה אחת: האם ב-39 מדינות, שהופיעו מתוך ה-72 שקיימות בפדרציה, ישנה זכות משדרים, ובהנחה שישנה זכות משדרים באותן מדינות האם זכות המשדרים כוללת איסור ביצוע תעתיקים של השידורים? במידה ויש איסור ביצוע של תעתיקים של השידורים, האם אותם חברים שלכם משלמים בשל עצם ביצוע התעתיקים, כשאני עוזבת את סיפור ה-transcript ואני ברגע זה לא מתעסקת בו?

ד' וייסגלס:

עתה, זה מחודד לחלוטין, וברצוני לענות ובזאת אסיים. אנו לא יודעים אם ב-72 המדינות האלה שהן חברות יש חוק זכויות משדרים, ונבדוק גם את זה. אם נגלה שאין שם, זוהי סיבה מצויינת, שגם כאן לא יהיה, מתוך הנהיה אל העולם הגדול, שאני מבין שזה ה-light motive של העניין הזה.

דנידה לחמן-מסר, אני מסכים איתך, והסכמתי איתך בישיבה הקודמת - ומבחינה זו היית מאוד ברורה וגם נכונה מאוד בהצגת עמדתך - שאין לנו בעיה עם המוצר הסופי. יש לנו בעיה בדרך אליו, שזה השיעטוק. אני מוכן להניח, מתוך חזקת שויון הדינים שהדין שנוגע לקניין רוחני דומה בכל העולם. יתכן, שגם במדינות אחרות המוצר הסופי הוא מותר, ובדרך אליו יש בעיה טכנית. אבל, יתכן, שמדינות אחרות, מתוך דאיה, נאמר שקולה יותר, לא עומדות על זכותן לגבות את ה-tolls האלה, את אגדת המעבר, דרך השיעטוק, משום שכל החברים עושים את השירות הזה בריש גלי.

ד' לחמן-מסר:

גם לא שמעת, שאיש מהם לא משלם.

ד' וייסגלס:

לגבי נושא התשלום, אנו נבדוק זאת ונודיע לכם. אם הכיוון שמסתמן, כפי שהיו"ר רימז בדבריו, הוא שהשירות ימשך אך את המשדרים יצטרכו לפצות עבור המעבר דרך התעתיק, אז כל מה שאנו מבקשים, ושוב כשענה חיובית, שאנא שייקבע איזה שהוא מנגנון מושכל שלא נהיה אנחנו והדומים לנו נתונים לשירותים לבם של משדרים במדינה שכרגע מחולקת בין שני משדרים.

היו"ר ד' צוקר:

אנו עושים עתה הפסקה בעניין זה ועוברים לסוגיה הבאה: "קטיפת" השידורים.

ד' וייסגלס:

בשלב הזה, אנו נוכל לשמש כיועצים בלבד.

היו"ר ד' צוקר:

אני משחרר אתכם, ואני מבקש לקבל מכם מה שביקשתי קודם. ממילא ישנה עתה פגרה בת המישה שבועות. נסו להיות מוכנים תוך שישה שבועות ולשלוח זאת לכאן, ואנו נתאם איתכם את הפגישה הבאה. אני מזדה מאד לשלושתכם.

ד' וייסגלס:

אנו מודים לך.

(המשתתפים בישיבה, ק' בגס, א' לפיד וד' וייסגלס, יוצאים מחדר הישיבות.)

ע' שכטר:

נושא "קטיפת" השידורים הוא עוד נושא, שהעלינו בפעם הקודמת, ואסבירו בקצרה.

היו"ר ד' צוקר:

מדובר על "קטיפה" לפני שמגיעים לציבור ואחרי שמגיעים לציבור.

ע' שכטר:

לצורך הענין, לאחד המצבים נקרא "בית ליד" ולאחר - EBU. האירוע הראשון הוא, שבו אנו, באמצעות לוין, משדרים מהשטח לאולפן שלנו ע"י אנשינו ומשדרים שלנו וכל הציווד שלנו, כמו שהיה באירוע בית ליד. בזמן שהעסק מועבר אלינו לאולפן, הואיל וה-footprint של הלוין הוא כזה שגם אחרים יכולים לכוון את הצלחת שלהם ולתפוש אותו, אחרים רוצים את השידור שלנו.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, אנו מדברים על "קטיפה" בין בית-ליד לאולפן, כלומר באמצע הדרך נתפש השידור ושודר ישירות בערוץ 2 כאילו הוא---

ע' שכטר:

---שידור שלהם. זה יכול לקרות לא רק בבית ליד אלא גם ברמת גן. הבעיה, שאנו נתקלים בה במצב הזה, היא שהגדרת המלה "שידור" בחוק זכויות מבצעים היא: "לציבור". ואז, מכיון שהחוק הזה נכנס לתוך חוק זכויות מבצעים ומכיון שזה עדיין לא בשלב שזה הולך לציבור, זה לא מוגן. - זוהי הגדרת הבעיה.

המצב השני מתיחס למערכת יחסים שלנו, למשל, עם ה-EBU, אבל גם עם CNN ועם הרבה גופים אחרים, שאנו רוכשים מהם את הזכות לשדר בארץ דברים שהם מייצרים.

היו"ר ד' צוקר:

הזכות הזו היא בלעדית לך בארץ.

ע' שכטר:

דרך אגב, לפעמים, היא לא בלעדית רק לי, אך במקרים האלה אני מדבר על מקרים כאלה שהזכות שלי היא בלעדית. ואז, שוב, יכול להיווצר אותו מצב, שיכול לבוא גורם נוסף ולקחת את השידור הזה.

היו"ר ד' צוקר:

מבחינה טכנית, היכן הוא לוקח ותופש אותו בדרך?

ע"י שכטר:

בצלחת.

ד"ר לחמן-מסר:

בכל מקום.

ע"י שכטר:

לאלומה יש footprint, כלומר מביעת דגל דחבה. כל מי שנמצא בתוך שלב מביעת הדגל הזו יודע לכוון את הצלחת שלו כדי לקלוט את האלומה. הדבר הזה יכול להיות לא רק בבית-ליד. אירוע בית ליד הוא דוגמא, בה תפשו אותם עם קלצת ועם הכל. הסיפור של ה-EBU קורה לעיתים קרובות מאוד, ביחוד עם חברת החדשות של יובל, למשל לגבי כל מיני ידיעות מחו"ל כמו תמונות משטפונות וכו'.

היו"ר ד"ר צוקר:

האם הוא קוטף את זה בדרך ולא משלם תמורת זה?

ע"י שכטר:

הוא קוטף זאת ומשדר זאת אצלו בחדשות.

היו"ר ד"ר צוקר:

האם זה קורה?

ע"י שכטר:

כן. אצלנו, כל פעם מצלצלים אלי ואומרים: "זה קרה אתמול". כשיהיה חוק, נתמודד עם זה. לגבי זכויות היוצרים של CHANEL PLUS או TV5 בצרפת, שהוא זה שהעביר את זה ללזין, אני לא יכול עכשיו להתמודד עם זה. אין לי את היכולת.

היו"ר ד"ר צוקר:

האם גם אתם "קוטפים"?

ע"י שכטר:

אנו לא "קוטפים". אנו משלמים.

היו"ר ד"ר צוקר:

אינני מדבר על משהו שהערוץ השני הזמין אליו, אלא משהו שהידדנים למשל, הזמינו מה-EBU.

ע"י שכטר:

בעבר, היו עושים זאת כל הזמן. היום, לא עושים זאת.

ד"ר לחמן-מסר:

היום, לא צריכים לעשות זאת, כי מקורות ההאזנה זהים.

ע' שכטר:

כיום, לנו יש הסכמים לרכישה ולחילופי ידיעות, שבנצט מכסים לנו את כל הצרכים שלנו. בעבר, היינו גונבים מהירדנים. את שידורי הכדורגל האנגלי היו גונבים מהם, אך הסיפור הזה נגמר. היום, אי אפשר לעשות זאת, כי לגבי כל דבר יש בארץ מישהו שקנה את הזכויות, ואתה לא יכול לשחק את המשחק הזה יותר.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, אין מצבים, שהרשות "קומפת" שידורים.

ע' שכטר:

ודאי, שלא. אם היא "קומפת", היא לא צריכה לעשות זאת. לא ידוע לי, עושים זאת. כיום, מדובר בעיקר על חילופי חדשות עם ה-EBU. הסיטואציה איתם היא, שההצעה שלנו כאן לא סותרת את הסיטואציה של תיקון 11. היא לא מתיחסת לנושא של תיקון 11, כי תיקון 11 מתיחס לאלומות של משדרים אחרים.

ד' לחמן-מסר:

אבל, ה-EBU משדר. זוהי הבעיה שלי. דוקא תיקון 11 מתיחס לאלומות של לוינים, שניתנות לקליטה בישראל, והוא מסדיר את היחסים בין הקולטים בישראל למשדרים מחו"ל.

ע' שכטר:

הוא לא מתכוון לשדר לציבור. הוא לא משדר את זה, כדי שיקלטו. הוא משדר זאת רק לבעלי זכויות.

ד' לחמן-מסר:

גם ה-CNN משדר רק לבעלי זכויות.

ע' שכטר:

יש הבדל גדול. ה-CNN הוא שירות, שמיועד לכל מי ששם צלחת על הגג, וזה כך בכוונה. בואי ונבחין בין ה-EBU לבין זה.

ד' מרידור:

האם ה-CNN לא מיועד להיות רק למי שיש לו כבלים?

ע' שכטר:

לא. ה-CNN הוא לא שידור מקודד. יש הבדל בין מצב של שידור שהוא ממוען לבין שידור שהוא לא ממוען. הבה נעזוב את ה-CNN. למשל, אצל התורכים או הספרדים יש אידיאולוגיה, שהם רוצים להפיץ את שידוריהם בעולם, ומי שיתפוש יתפוש. הם רוצים, שיתפשו. אצל התורכים זוהי מדיניות מוצהרת, והם רוצים להפיץ את התרבות התורכית בעולם. מדינת ישראל, למשל, התחילה בפרויקט "ערוץ 3 של רשות השידור" והרעיון שלו היה שמדובר על שירות תעמולה למדינות ערב לצלחות שלהם.

היו"ר ד' צוקר:

ראיתי שם את ציפי שביט 19 שעות ביום. האם אלה שידורים לערבים?

ע' שכטר:

אתה מדבר על ערוץ 3 של הכבלים.

ד' לחמן-מסר:

זהו ערוץ 33, ובכבלים יש ערוץ 3.

ע' שכטר:

זה נהיה שטח כלשהו, אך הרעיון הוא, והחלטה הממשלה היתה, להקים שידור שמסדר. זה מסדר בערבית, וישנם סרטים וסדרות בערבית.

ד' לחמן-מסר:

האם יש לך זכויות יוצרים להפיצם באמצעות לוין?

היו"ר ד' צוקר:

אם כן, מדוע אינכם "קוטפים" בערוץ הזה את השידורים התורכיים ומפיצים אותם?

ע' שכטר:

ברצוננו להפיץ את תרבות ישראל. אם תראה את החלטה הממשלה מ-1967, שמודיעה על הקמת טלוויזיה ישראלית, הרי שהיא בכלל היתה מיועדת לשדר לערבים, כדי שתושבים השטחים ילמדו להכיר את מדינת ישראל, יאהבו אותה וכו'. ההבדל בין השידור התורכי, שהוא שידור לכל דיכפין, ולמיטב ידיעתי גם שידור של CNN הוא לכל דיכפין, לבין ה-CNN הוא, שתורכים לא רוצים כסף כי הם מפחדים שיוורידו אותם מהמסך, ואילו ה-CNN רוצים כסף כי הם יודעים שהם נכס לתברות הכבלים. ההבדל הוא מסחרי. הואיל וכך הם פני הדברים, אז יש הבדל בין המצב של המסדרים לבין ה-EBU שזה שידור חילופי חדשות. אנו מעלים בלוין את החדשות שלנו, וכל חברות ה-EBU משתמשות בהן, והם מעלים מצדפת את תמונות השטפון, למשל, ואנו מסדרים אותן במסגרת החדשות.

ד' לחמן-מסר:

אין דיבוב ואין כלום, ומדובר בתמונות רצות.

ע' שכטר:

נכון.

ד' לחמן-מסר:

תסביר, שאין אלה תכניות.

ע' שכטר:

אין אלה תכניות.

ע' לחמן-מסר:

זו לא מהדורת חדשות או תכנית חדשות. זהו לקט של ידיעות מצולמות וכתבות מצולמות, שמופצות באמצעות לוין.

ע"י שכטר:

יש לנו שני מצבים: מצב אחד הוא, שיש לי את הרשיון הבלעדי לשדר את זה. מצב שני הוא, שזה שלי. אני יזמתי והתחלתי בכלל את השידור, וזהו אירוע בית ליד למשל. לגבי נושא השידורים, אנו מציעים להרחיב את הגדרת "שידור" ולומר לגבי המלה "שידוריו", כלומר שידוריו של בעל זכות שידור, זכות משדרים: "לדבות שאינם לציבור או בטרם שידורם לציבור".

היו"ר ד' צוקר:

אני מבין את "בטרם שידורם". מה זה "שאינם לציבור"?

ד' לחמן-מסר:

זה רחב מאוד.

ע"י שכטר:

נניח, שהחלטנו לא לשדר זאת. נניח, שאני מעביר חומרים מסיכר דיזנרופ לאולפן באמצעות לוין, ואחר כך אנו מתלישים, מסיבות שונות, שלא את הכל מראים לציבור. אנו לא רוצים, שאף אחד אחר יראה זאת. זה עדיין לא שודר, אך זה שלי.

ד' מרידור:

אתה רוצה, שיהיו לא על השידור, אלא החומר שאתה עושה. אתה מעביר אותו, במקום בניידת, באויר.

ע"י שכטר:

אם היו שודדים לי את המשאית, אז לא היה ספק שגנבו לי. אבל, זה מוגבר באמצעים טכנולוגיים, באמצעות לוין, ולא באמצעות משאית.

ד' מרידור:

מה שאתה אומר מקובל עלי, אך במה אתה שונה מכל אדם אחר שמעביר את האינפורמציה שלו בדרך זו? אתה כאן אוסף חומר, ואתה אוסף אותו בדרכים שונות. מדוע אתה צריך כאן הגנה מיוחדת לעומתי, למשל, כדדי מעביר לי אינפורמציה ברדיו-טלפון?

ע"י שכטר:

אני צריך הגנה מיוחדת, כי מסתבר לי שגונבים את החומר הזה ממני.

י' קרניאל:

עמית שכטר, אולי זוהי האזנת סתר, אם זו העברה מנקודה לנקודה?

ע"י שכטר:

יכול להיות. הגענו למסקנה, שלמעשה כל מה שכתוב בחוק זה "לא תגנוב". אבל, מסתבר שהמצב של "לא תגנוב" הוא קצת יותר רחב, וכל פעם אנו מוצאים כל מיני דברים קטנים נוספים, שמסתבר שהם גניבה. ברור, שלגנוב את הקלטת מתוך מכוניתי זו גניבה, כי זה נושא ונוטל וכו'. כאן אין נושא ונוטל, ומדובר על חתיכת אות אלקטרוני וזה לא נראה ואי אפשר לנהוג בזה.

היו"ר ד' צוקר:

האם אלה חומרים? כיצד אתה מגדיר זאת?

ע' שכטר:

זהו אות.

ד' לחמן-מסר:

אלה אותות, שנועדו לשידור, אף אם אינם משמשים לשידור.

ע' שכטר:

כן. זה אות, וכתוב: "העברה או הפצה".

ד' לחמן-מסר:

אלה אותות, שנועדו למטרת שידור.

היו"ר ד' צוקר:

הם נוצרו על ידו. הם צולמו על ידו. עיזבי את היעד. הוא מעביר זאת לאולפן, כדי להחליט אם הוא רוצה לשדר את זה או לא. זה לא בהכרח "נועדו".

ד' לחמן-מסר:

אז, זה לא זה. אז, אני לא יכולה להתבסס על זכות המשדר.

קריאה:

זו לא זכות.

ד' מרידור:

הרבה אנשים מעבירים אינפורמציה באמצעות לוויינים. היום, יש שיטה של איתור מקומך או מקום שנק באמצעות לוויין. אלה אותות, שהולכים וחוזרים. ישנן אינסוף דוגמאות, שתלכנה ותרבינה, של שימוש בלוויינים לשם העברת אינפורמציה.

ד' לחמן-מסר:

יש את חוק הבזק.

ד' מרידור:

דרך אגב, זה לא רק לווויינים, אלא כל הרשויות באויר. השאלה היא האם ישנה הצדקה, ואינני אומר שלא, להגן על מי שמעביר את זה כי הוא רוצה אחר כך לשדר או לא לשדר או שהוא רוצה לקחת בשביל עצמו כי העורך אומר משהו לכתב בלוויין. האם באמת זה צריך הגנה מיוחדת לפני השידור?

היו"ר ד' צוקר:

נוצרה כאן זכות שלו. נוצרה כאן יצירה שלו.

ד' מרידור:

עלתה כאן השאלה, שאולי זו האזנת סתר, והמטריה הנכונה היא בנסיון להכניס, אם בכלל, ואינני בטוח, במסגרת האזנת סתר, וזו המטריה הנכונה. האם ראוי להכניס אותה - אינני יודע, אך זהו המקום הנכון למפל בזה. זה שאחר כך ברצוני לשדר זאת או לא זו כבר שאלה שולית. השאלה היא האם צריך להרחיב את ההגנה על המצב השרום שידורי.

מ' רבאי:

באופן קונסיסטנטי לגבי העמדה שלי לפני כן, חשבתי שיש נושאים מסויימים שיש להסדיר בהסכם או ע"י בתי-משפט ולא בחקיקה, ולכן התנגדנו להצעה הקודמת, ואני גם כאן חושב שזו הרחבה מוגזמת, מפני שכפי שאמר חבר-הכנסת דן מרידור, אם נוצרה כאן יצירה היא מוגנת ע"י חוק זכויות יוצרים ואפשר יהיה להגן עליה ע"י חוק זכויות יוצרים. אם לא נוצרה יצירה, אין שום סיבה לתת הגנת יתר. חוק זה בא להגן על המשדר כמשדר, ולא לתת לו הגנת יתר, אלא עצם האקט של השידור שלו מוגן, וזו מטרת החוק. אנו לא צריכים להרחיב זאת למטרות אחרות שונות לחלוטין, שאפשר להסדירן בדרך אחרת.

היו"ר ד' צוקר:

לא. האם המשדר הזה לא נפרע, כאשר גונבים לו את השידור בין בית-ליד לאולפן?

מ' רבאי:

הוא יכול להיפגע בכל מיני צורות. אנו רוצים להגן על האקט - מרגע שנעשה השידור, הוא מוגן.

היו"ר ד' צוקר:

האם זה רק במובן שמהו שמשודר אלי, כקליינט, כצרכן?

מ' רבאי:

כן. משודר לציבור.

היו"ר ד' צוקר:

כלומר, רק ככזה.

ע' שכטר:

מר רבאי, ברצוני לשאול שאלה. יכול להיות, שאם מחליטים לא לשדר זאת, אכן ישנה כאן הרחבה, כפי שאתה מוען. אבל, אם השידור מבית-ליד מתבצע בעת ובעונה אחת על ידי ועל ידו, על ידי כי זה שלי ועל ידו כי הוא גונב ממני, הוא לא גונב ממני את השידור לציבור. הוא גונב ממני את השידור בדרך לאולפן, כלומר טכנית הגניבה מתבצעת בדרך. כלומר, אני לא מוגן, למרות שזה היה שידור שלי שנגנב.

היו"ר ד' צוקר:

ואז, עולה השאלה האם גם על השלב הזה אנו מגינים. זוהי שאלתו של חבר-הכנסת דן מרידור, ומאיר רבאי ענה על זה חד-משמעית בצורה שלילית.

ד' מרידור:

אם כן, השאלה היא היכן המקום הנכון לתת את ההגנה. אני יכול לתת עוד דוגמאות, שאנשים נפגעים פגיעה רצינית, מסחרית וכספית מכך שמישהו גונב, במכאות או לא במכאות, להם את השידורים שהם מקבלים---

היו"ר ד' צוקר:

---עוד בטרם שידורם לציבור.

ד' מרידור:

נניח, שאני תחנת מוניות, ומישהו גונב את הידיעות. יש בלי סוף שימוש באויר. השאלה היא מדוע יש יחוד למשדרים. אולי יש יחוד, בגלל

האינטרס הציבורי. זוהי שאלה לא קלה, וקשה להגדיר זאת דוקא למשדירים. אינני רואה את הבעיה כאן. נניח, שזה רדיו ולא טלוויזיה. נניח, שאני, כתב הרדיו, הנמצא בבית-המשפט העליון ומדווח על פסק-דין שניתן זה עתה, בטלפון, באלחוט. האם זה שונה אם זה בטלפון של "סלקום" או אם אני עושה זאת בטלפון קו? האם זה ראוי לשיטת הגנה אחרת? האם זו אותה מהות של ענין? יש האזנת סתר, בגלל שהיא קיימת שם. אבל, אני חושב, שזה לא מתאים שכאן תהיה הגנה מיוחדת.

י' קרניאל:

נראה, שישנה כאן הסכמה לדברים שהתכוונתי לומר, ואחזור עליהם בקצרה. אין ספק, שאסור "לקטוף", להאזין או לקחת אינפורמציה שאנשים אחרים מעבירים, בין באמצעות טלפון ובין באמצעות לווין.

היו"ר ד' צוקר:

זו גניבה של מה?

י' קרניאל:

אני חושב, שהשאלה היא כיצד אנו רוצים להגן על אותה טרנסמיציה, להבדיל מ-broadcast, כלומר זוהי העברה. המלה היא אותה מלה בעברית, אך זה שידור במובן אחר. זה לא broadcast, וזה לא שידור לציבור, אלא זהו transmission, וזה ה-telecommunication. לא נכון יהיה לעוות את ההגדרה של broadcast בשביל הצורך הזה, כי ל-broadcast יש משמעויות ושימושים. אבל, אין ספק, ש"לקטוף" או להאזין אסור, וזה ודאי.

היו"ר ד' צוקר:

ברור.

ד' מרידור:

אגב, זה גם לא broadcast אלא narrowcast. ה-broadcast זה, כשהמשדר משדר לציבור כולו.

י' קרניאל:

כאן זו העברה מנקודה לנקודה, גם אם קרפין מוסר דיווח כלשהו.

היו"ר ד' צוקר:

מאחר ואנו מסכימים שצריך להגן על זה, היכן מגינים על זה? יש צורך לחשוב על כך ביחד, כי לא רוצים לעוות את המושג "שידור". יחד עם זאת, אנו רוצים להגן על העבודה שהוא עשה, כי זוהי גניבה.

מ' רבאני:

זה לא בחוק הזה.

ד' מרידור:

זה בחוק העונשין או בחוק האזנת סתר.

י' קרניאל:

הרעיון, שחשבתי עליו והוא שווה בדיקה נוספת, הוא הנושא של האזנת סתר, שזה נראה לי המקום הטבעי. נדמה לי, שהיום גם מדברים על הגנה של אינפורמציה, וישנה כאן אינפורמציה.

ד' מרידור:

אתמול סיימנו את הדיון בחוק המחשבים, אך יש להביאו למליאת הוועדה. זו שאלה לא קלה, ויש גם את חוק הבזק, שתיקנו עכשיו בענין האזנת סתר. לגבי מחשב, יש כך תקשורת במחשב ויש ציוד היקפי למחשב,

והשאלה היא היכן נגמר המחשב והיכן מתחילה התקשורת.

י' קרניאל:

נכון. למשל, ה-INTERNET.

ד' מרידור:

דיברנו על INTERNET, שזה בעיקר תקשורת מחשבים. השאלות האלה עולות כאן, והן עוד לא נפתרו. אלה שאלות, שעולות שם.

י' קרניאל:

נדמה לי, שישנה כאן גם פגיעה בזכות יוצרים, כלומר גם על פי המצב היום, כאשר מישהו "קופץ" שידור, ישנה כאן גם פגיעה בזכות יוצרים וזה המקום וגם יש האזנת סתר שזו עבירה פלילית. לכן, נדמה לי, שלא זה המקום.

מ' גבאי:

אם כבר, אז לפחות שזה יהיה בחוק זכויות יוצרים, ולא בחוק הזה.

ד' לחמן-מסר:

או בחוק הבזק.

מ' גבאי:

יכול להיות.

ע' שכמור:

המצב הוא כזה, שרשות השידור היא, למעשה, המשדר היחיד שבא לתבוע כאן את זה. עם כל הכבוד, יובל לא משדר. הוא מפקח על משדרים. יש לנו זיכות על זה. על פי תפישתי, הוא לא משדר, אלא מפקח על זכיינים אחרים שמשדרים. מי מתנגד להגן על המשדרים? מהי הסיטואציה כאן? באים המשדרים ואומרים: "הנה, אתם באים לעגן את זכויותינו בשידור שלנו, ואנו אומרים לכם באותה הזדמנות חגיגית שהעולם התפתח". המועצה לא משדרת. כלומר, בואו ונבחין בין המשדרים למשדרים.

היו"ר ד' צוקר:

מר שכמור, האם אכפת לך לענות על שאלתי?

ע' שכמור:

אני מנסה לענות עליה. אנו באים אומרים, שאמנת רומא, עם כל הכבוד לה, התייחסה לסיטואציה ולא היו לה לוייני תקשורת כשהיא נחתמה. עתה, כשסוף סוף יעשו אותה בישראל, צריך להתייחס למצב החדש. המצב החדש הוא, שמשדר רוכש זכות בשידורים שלו גם בדרכם לאולפן, לדעתנו, משום שהוא מייצר אותם כבר. זה נכון, שאני יכול ללכת לפי חוק זכויות יוצרים, שלא קיים, כלומר זה צריך עוד להיחקק. מר גבאי יודע זאת, וזה עוד יבוא לכאן. זהו חוק של שני סעיפים. בחוק זכויות יוצרים החדש יש מאות סעיפים, וזה ייחקק כאן במשך שנים. בהזדמנות חגיגית זו, כשאנו באים ומעגנים את המשדר כסוג של זכות נילוית לזכות יוצרים, אנו באים ואומרים לכם: "לנו, המשדרים, יש בעיה. החוק איננו מגן עלינו בקטע אחד, שברור שהוא שלנו. עיזרו לנו להגן על עצמנו".

היו"ר ד' צוקר:

עמית שכמור, במשך המשך דקות חזרת ואמרת מדוע זוהי גניבה, ולכן אתה ראוי להגנה, ועל זה הסכמנו. השאלה, לאחר מכן, היתה היכן להגן על זה.

ע"ש שכטר:

אני אומר: כאן, משום שאנו כבר כאן והגענו לכאן.

היו"ר ד"ר צוקר:

הוא אומר, שעד שיגיע מאיר גבאי יקח לנו זמן.

מ' גבאי:

אבל, זו לא רק בעיה של המשדדים, כמו שאמר חבר-הכנסת דן מרידור, אלא זו בעיה של כל מי שמשדר.

ע"ש שכטר:

מצויין. בדיוני להעיר לנקודה הזו. על זה אין ויכוח לא עם חבר-הכנסת מרידור ולא אתך. יש לי ויכוח עם יובל, מפני שאינו חושב שיש הבדל רעיוני בין broadcasting לבין transmitting, אך אינו רוצה להכנס לענין הזה. ראייה עתידית אומרת, שצריך להפסיק את האבחנה הזו.

ד"ר מרידור:

השאלה הטכנית, היכן לעשות זאת, לא צריכה להפחיד אותנו. אם נגיע למסקנה שראוי להגן, נגן על כך בתיקון עקיף בחוק אחד, ואין לי בעיה. אם זה אכן ראוי להגנה, נגן.

היו"ר ד"ר צוקר:

מה הספק שלך לגבי השאלה האם מה שנוצר ע"י הכתב בשטח זה יצירה?

ד"ר מרידור:

אם זוהי יצירה, הוא מוגן ואין לי בעיה.

ע"ש שכטר:

עוד לא נוצרה מביעה עדיין.

היו"ר ד"ר צוקר:

הוא לא מוגן.

ע"ש שכטר:

ישנה כאן בעיה - הוא נגרב לפני שנוצרה מביעה.

היו"ר ד"ר צוקר:

זה עוד לא שידור.

ד"ר לחמן-מסר:

זה עוד לא שידור, במובן של זכות המשדר.

ע"ש שכטר:

אין לנו זכות יוצרים עדיין, כי עוד אין כאן מביעה. זה נגרב, לפני שזה נטבע, ולא נוצרה זכות יוצרים כי אין פיקסציה. בזכות יוצרים צריך מביעה. - כאן הבעיה.

ד"ר לחמן-מסר:

אין אתה יכול לומר דבר כזה? האם בדיון לומר לי, שבשידורים המשודרים בשידור חי של גידי גוב, למשל, אין זכות יוצרים?

ע"ש שכטר:

מה זה "שידור חי"? על השידור בשידור - אין, עד שהוא לא מוטבע.

היה פסק דין של גורן. מדוע נוצרה זכות יוצרים בשידורי הכדורסל?

היו"ר ד' צוקר:

האם זה מפני שזה הוטבע?

ע' שכטר:

בודאי.

מ' גבאי:

אבל, זכות יוצרים תמיד קיימת גם לפני הטביעה.

ד' לחמן-מסר:

בודאי.

היו"ר ד' צוקר:

האם אתה אומר, שהטביעה היא תנאי להיווצרות הזכות הזו?

ע' שכטר:

כשתשנו, נשנה גם כאן.

ד' מרידור:

אינני זוכר, האם זכות יוצרים, לא זכות שידור, נוצרה בטביעה. אינני זוכר את זה. נניח, שיש משהו שאני כותב אותו.

קריאה:

כאן זה הטביעה.

ד' מרידור:

נניח, שאני אומר את אותו דבר.

מ' גבאי:

זה - יש ספק.

ד' מרידור:

כלומר, אם גב' מריה קאלאס שרה אריה ולא מקליטה אותה, האם אין לה זכות יוצרים על השירה הזו?

ע' שכטר:

יש זכות מבצעים.

מ' גבאי:

היא לא יוצרת את היצירה, אלא מבצעת אותה.

היו"ר ד' צוקר:

נגן הג'אז, שמאלתר, יצר יצירה - נכון?

ע' שכטר:

רק אם היא הוקלטה. ההפרה היא בעצם ההקלטה. אינך יכול להפר את זכות היוצרים של נגן הג'אז המאלתר, אלא אם כן הקלטת את זה.

ד' לחמן-מסר:

אבל, אם אין לו זכות, אתה לא הפרת.

ע' שכטר:

הזכות נוצרה בטביעה.

ד"ר לחמן-מסר:
הוא לא טבע אותה.

ע"י שכטר:
יש מביעה.

ד"ר לחמן-מסר:
משהו כאן לא מסתדר לי.

ע"י שכטר:
בחוק החדש זה ישתנה.

ד"ר מרידור:

אם מתקיים היום קונצרט ובמלויזיה שלי אשדר לכל העולם באותו דגש, האם אני לא מפר שום דבר?

ע"י שכטר:
יש להם זכות מבצעים, ולא זכות יוצרים.

ד"ר לחמן-מסר:
כיצד ישנה זכות מבצעים, אם אין מביעה?

מ' גבאי:
זכות יוצרים היא למי שחיבר את היצירה. היצירה במקורה היתה מוגנת.

ע"י שכטר:
המבצע לא צריך מביעה.

ד"ר לחמן-מסר:

הצעת - מאחר וממילא ניתנו לאדון וייסגלס חמישה שבועות, הבה נבדוק את הסוגיה הספציפית הזו של האם לא קיימת זכות יוצרים במשדר חי לגבי היוצר, לצורך העניין של המשדר, ולגבי מי שיש לו את כל זכויות היוצרים.

היו"ר ד"ר צוקר:
יש לבדוק לא רק לגבי שידורים חיים. יש את כל הסיטואציות, ששידטטנו כאן.

ד"ר לחמן-מסר:
אני, בכוונה, רוצה להתחיל עם הדבר הפשוט.

ע"י שכטר:

בשידור של גידי גוב נוצרת זכות יוצרים מיידית, משום שהוא מוקלטת תוך כדי זה שהוא משודרת.

ד"ר לחמן-מסר:

הנח להקלטה. נניח, שהוא לא מוקלטת. בוא ונלך תחילה בדרך המלך, ואחר כך נלך להסתעפויותיה. נבדוק כולנו את השאלה האם אין זכות יוצרים במשדר חי למי שקיבל מכל המופיעים שם את הזכויות שהיו להם עד לאותו דגש: מהסופר, מהכותב, מהמוזיקאי, מהתמלילן ומהמבצע. כולם יקחו את זה לרשות השידור. האם לרשות השידור אין זכות יוצרים כוללת וזכות מבצעים במשדר? לגבי זכות מבצעים, גמרנו. אם יתברר שאין לאף אחד זכות יוצרים במשדר live אלא אם הוא עבר לאחר מכן העתקה או בו-זמנית העתקה, אזי יכול להיות שיש מקום, בלי שום קשר דוקא למקרה הזה, לתקן את חוק זכויות יוצרים בתיקון עקיף עכשיו ולא לחכות לחוק הגדול. אני שואלת על

כך, כדי שאי הבהירות הזו תוסר. כלומר, אני לא משוכנעת בזה.

מ' גבאי:

אני חושב, שלא, מסיבה פשוטה שזו שאלה עקרונית מאוד והיא חייבת למצוא את פתרונה בחוק זכויות יוצרים במסגרת המיכלול הכללי של חוק זכויות יוצרים. לא יתכן, שכאן, בחוק שבאים להגן על המשדדים - שזו בעיה מיוחדת מאוד, ואני כולי בעד המשדדים ואנו יזמנו את החוק הזה - אנו נכניס מה שנוגע לא רק למשדדים אלא לפולי עלמא. ואז, תתעורר השאלה בחוק זכויות יוצרים אם אין שביעה האם כן יש הגנה או אם אין הגנה. זהו נושא, שנצטרך לדון בו ולסכמו בחוק זכויות יוצרים, אך לא כאן.

ד' לחמן-מסר:

האם אתה יכול לחיות בשלווה עם העובדה, שהיום ישנם שידורים חיים של גורמים, שלכאורה זכאים לזכות היוצרים, ובגלל היעדר הטביעה אין זכות יוצרים באותה יצירה?

מ' גבאי:

כפי שאמר חבר-הכנסת דן מרידור, זוהי בעיה לא רק של רשות השידור ושל המשדדים. זו בעיה של כל מיני גורמים, שמעבירים את ידיעה או יצירה בצורה אחרת, והיא "נקטפת" מהאוויר. מדוע צריכים לדון בנושא הזה כאן?

ד' מרידור:

דוגמא קלאסית שתהיה בקרוב או היתה - כידוע, בעוד שנה וחצי יהיה אירוע שולי - בחירות בישראל. תמיד יש לנו בעיה במערכות בחירות מהיכן לקחת חומר כדי להכות ביריב, אך רשות השידור לא נותנת לנו אלא בתנאים מסויימים. היא בכלל לא נותנת לנו. הבה נגיד כך: מי שאין לו גישה שם, לא מקבל.

היו"ר ד' צוקר:
עזוב את זה.

ד' מרידור:

זה לא חשוב. כל אחד בשוה, שאחרים קיבלו, אך זה לא העיקר. אני לא שונה בזה. אני ראוי להגנה כמו כל אחד אחר.

ע' שכטר:

עם זה אין לך בעיה.

ד' מרידור:

הבעיה היא, שזה לא מוגן.

ע' שכטר:

אני מוגן, מפני שאת שידוריי אני כבר מטביע ויש לי גם זכות יוצרים. בשלב שאתה תפר את זכויותי, זה יהיה טבוע.

ד' מרידור:

מה יהיה, אם לא תקליט את זה?

ע' שכטר:

אני מדבר על השידור הסימולטני.

מ' גבאי:

זה לא עניין שכני של האם זה יהיה בחוק זה או בחוק זה. זהו עניין מהותי מאוד, ולכן המטריה לא שייכת לחוק הזה.

היו"ר ד' צוקר:

בכל אופן, אני רוצה, שתהיה התייחסות קונקרטית. אני מציע, שנתייחס עתה רק למשדר הזה, וזו יכולה להיות פלויזיה.

קריאה:

זה גם הכבליים.

היו"ר ד' צוקר:

אמרתי: פלויזיה. במלה "הזה" לא התכוונתי: ממלכתי. אני כן השתכנעתי, שבשלב שבין בית ליד לבין האולפן הוא ראוי להגנה.

קריאה:

אולי אפשר לעשות זאת בחוק הבזק.

היו"ר ד' צוקר:

נראה על מה אנו מסכימים, ולאחר מכן נראה האם אנו עושים תיקון עקיף ואם כן היכן. חבר-הכנסת דן מרידור, לי אין ספק שבשלב הזה צריך להגן, וזה חלק ממה שהו שמיועד ומתוכנן או בעל פוטנציאל להפוך לכתבה וידיעה, שעליה ודאי יש זכויות יוצרים. השאלה היא, בעיקר: היכן לעשות זאת? ישנן שתי סיטואציות. לגבי דבר, שהוא עשה, אין לי כלל ספק. לגבי בית-ליד, אין לי ספק כלל. זו היתה עבודה שלו, וזה ראוי להגנה. כאן זוהי גניבה של ממש, אם אתה לוקח זאת, ובזה אין לי ספק. שאלה שניה היא לגבי מצב בו הוא מקבל מרשות השידור האירופית.

ד' מרידור:

זה יכול להיות מגורמים אחרים.

ד' לחמן-מסר:

זה לא שייך לזכות המשדר. זה שייך לקניין רוחני.

היו"ר ד' צוקר:

לא אכפת לי להגיד זאת במקום אחר.

ד' לחמן-מסר:

הוא אומר, שזה מקרה עם כל הנושא של נפילה. הוא אומר, שזו נפילה מהאוויר.

ד' מרידור:

תארך כך, שאני אזרח המדינה ואני אומר לו: "הקלטתי משהו בעל עניין עצום בשבילך" ואני מעביר ומשדר לו את זה ואינני כתב שלו. הוא לוקח זאת ממני.

מ' גבאי:

זהו נושא מורכב מאוד.

ד' מרידור:

אם הוא מעביר את זה לו, האם זה שונה ממצב בו הוא מעביר למי שאוסף אינפורמציה ממהו אחר?

היו"ר ד' צוקר:

כמה תופעות כאלה ישנן, חוץ מאשר בעולם התקשורת?

י' קרניאל:

אירוע בית-ליד היה במובן של טעות, תקלה וחריג, ולא על סמך זה צריך ללמוד.

ע' שכטר:

בטעות הנמיכו את הקול של כתב רשות השידור.

היו"ר ד' צוקר:

אני גם לא מניח, שהם בקלות יחזרו על זה.

ע' שכטר:

הבה נריד, שיש לנו נסיון רע מאד איתם, ואני אומר זאת בכנות. הרי לא היינו באים נזעקים לכאן, אם היתה לנו תחושה שבאופן סדיר דברים...

היו"ר ד' צוקר:

מאיר גבאי, כמה מקרים אחרים ישנם והיכן, פרט למחלוקת בין שני ערוצי טלוויזיה? כלומר, הסכנה, שגם אתם הצבעתם עליה, ברורה לי, אך היכן היא עוד היא מתרחשת? אתה לא חולק על זה, שצריך להגן.

י' קרניאל:

אין מחלוקת בין ערוצי הטלוויזיה. ישנה הסכמה מלאה.

מ' גבאי:

אני אומר, שבהזדמנות החגיגית הזו, שיש לנו את חוק המשדרים, לא צריך לפתור בעיה מורכבת ביותר של חוק זכויות יוצרים. צריך לבדוק זאת, צריך לעשות מחקר, להגיע למסקנה ולנסח זאת בצורה מסודרת.

היו"ר ד' צוקר:

בינתיים, האם להשאירם בלתי מוגנים?

מ' גבאי:

בינתיים, מקבלים הרגה כמשדרים, כך שהם צריכים להיות מרוצים מכך ולא לקחת גם בהזדמנות זו דבר שלא נוגע לחוק המשדרים.

היו"ר ד' צוקר:

אתה מציב לנו להנחת לזה בשלב הזה.

מ' גבאי:

בהחלט.

היו"ר ד' צוקר:

מר שכטר, האם תוכל להיות עם זה?

ע' שכטר:

יש לי בעיה - החקיקה מפגרת אחרי הטכנולוגיה.

היו"ר ד' צוקר:

זה נכון תמיד. הוא סיים חקיקה במחשבים, והוא מפגר אחרי הטכנולוגיה, ואנו סיימנו את נושא האזנות סתר ואנו מפגרים אחרי הטכנולוגיה. צריך להתרגל לעובדה זו.

ע"י שכטר:

נכון, שצריך להתרגל, אך צריך, לכן, לחשוב לא חשיבה קפואה במסגרות ישנות אלא חשיבה פתוחה לגבי מסגרות עתידיות.

ד"ר מרידור:

דברי מאיר גבאי נראים לי נכונים: לא לחוקק, אלא לבדוק את כל ההיקף, וזאת מכיוון שהחשש שלכם הוא מהם ולא ממישהו אחר - נכון? אין לכם חשש תיאודעי ממישהו אחר. יש לכם חשש מהמתחרים האפשריים שלהם.

היו"ר ד"ר צוקר:

לדעתי, גם בדיון תיקף תהיה בעיה גדולה.

ד"ר מרידור:

אני מדבר על מה שמעניין את מה שכטר ברגע זה. ברצוני להציע דבר, שלא במסגרת החוק. יושב כאן הערוץ השני. נקבל הצהרה שלהם כאן לוועדה, שדבר כזה לא ייעשה אי פעם בעתיד. אינני רוצה לומר, למשל, שאם הוא ייעשה, הם ישלמו, נניח, 10 מליון ש"ח, כי איננו עושים כאן הוזים בינינו. אפשר, שתהיה הצהרה מחייבת שהם מתחייבים שהדבר הזה לא ייעשה. לגבי אם זה ייעשה, תכתוב משהו מאד משמעותי, ותהיה הצהרה מפורשת ואולי כתובה לגבי זה.

היו"ר ד"ר צוקר:

אולי, שתהיה מוסכמת על שניהם.

ד"ר מרידור:

כלומר, הצהרה, שהם מבטיחים, שדבר כזה לא ייעשה, ולגבי אם יקרה דבר כזה וזה נעשה, תכתוב כמה דברים.

היו"ר ד"ר צוקר:

זה משאיר זמן למד גבאי לעבוד על שלו.

ד"ר מרידור:

נראה אחר כך מה יקרה.

ד"ר לחמן-מסר:

איזו שליטה יש לך על זה?

היו"ר ד"ר צוקר:

האם ההצעה הזו של חבר-הכנסת דן מרידור מקובלת עליכם? זה אומר, שבעוד כשישה שבועות, כשהכנסת תתחדש, יובא מסמך משותף, או בכתב מכל אחד, או הצהרה של כל אחד מכם, שבו אתם מבטיחים fair play, כלומר שאין שום פעולת גניבה גם אם זה לא עוגן בחוק, והכוונה היא ל"גניבה" במשמעות הפשוטה של העניין: משהו שהאחד הכין - השני לא עושה בו שימוש ללא היתר.

ע"י שכטר:

מה עם מנגנון האכיפה?

היו"ר ד"ר צוקר:

האם אומר לך בסוד מה שחבר-הכנסת דן מרידור לא אמר? הוא יכול לחוקק.

ד' מרידור:

אין לי תשובה טובה לשאלה הזו.

היו"ר ד' צוקר:

אני אמרת לך את התשובה הכי טובה.

ד' מרידור:

יהיה לו קשה מאד לבדוק את טענותי, לאחר שיתברר שהוא לא מקיים את ההסדר. זה יהיה לא נעים ציבורית: הפרה ברורה.

ע' שכטר:

נחשוב על זה.

היו"ר ד' צוקר:

ההצעה באה, כדי לתת לכם פסק זמן, שבו לא תהיו מוטרדים, ובינתיים התיקון יתבצע במקום שהוא יתבצע בהיקף הרחב מעון שיקול הדעת כפי שהסבירו מאיר גבאי. חברים, זו לא חובה, ואנו מציעים לכם זאת. אני רואה את האינטרס הגדול, שיש לכם בזה. ענין תחנות הרדיו האיזורים מגביר מאד את הבעיה. יובל קרניאל, אני חושב שלך, לא כבעל ענין אך כבעל אחריות כלפי מי שנתן את הזכיון, כרשות - ואתה גם רשות שפועלת על פי דין - יש ענין לתת לנו את זה, גם אם זה עלול בטווח הקצר מאד לפגוע במי מהקלינטים שלך. זה לא נורא. ישנם אינטרסים ציבוריים חשובים יותר.

הנושא הבא הוא הגדרת "מביעה".

ע' שכטר:

רצינו להוסיף את ההגדרה הזו, שיוצאת מנוסח החוק, בגלל החיבור בין המבצעים והמשדדים, ש"מביעה" היא רק ביצוע. מכיון שאנו רוצים להגן גם על מביעה של שידור שאיננו בהכרח ביצוע, אנו מבקשים להוסיף את המלים: "או של שידור" לאחר המלים "שימור של ביצוע", בהגדרת "מביעה", בסעיף 1, סעיף ההגדרות, בחוק זכויות המבצעים המקוריים.

מ' גבאי:

אני בעד ההצעה.

ד' לחמן-מסר:

אם אתה בעד, זה בסדר ואנו יכולים להמשיך.

ד' מרידור:

בהגדרת "מביעה" נאמר: "שימור של ביצוע באמצעי כלשהו באופן המאפשר לראות, לשמוע או לשנתק את הביצוע".

ע' שכטר:

אנו רוצים להוסיף את המלים "או של שידור" לאחר המלה "ביצוע" הראשונה, ואחרי הפעם השניה שהיא מופיעה להוסיף את המלים: "את הביצוע או את השידור".

היו"ר ד' צוקר:

דוידה לחמן-מסר, האם יש לך בעיה עם זה? האם ברצונך לבדוק זאת שוב?

ד' לחמן-מסר:

בפעם הבאה, אם תהיה לי בעיה, אמיד.

היו"ר ד' צוקר:

יובל קרניאל, האם יש לך בעיה עם זה?

י' קרניאל:

אני תומך.

היו"ר ד' צוקר:

גם מאיד גבאי תומך. אפשר יהיה לחזור לזה פעם נוספת. בשלב הזה, אנו מאשרים זאת. אם מאיד גבאי או דוידה לחמן-מסר לא מערערים על זה, אנו מאשרים זאת. הישיבה הבאה תהיה בערך בעוד כשישה שבועות, ואז נסכם גם את נושא "יפעת". אנו מצפים לקבל מכם את העמדה הפורמלית.

ד' מרידור:

זה יכול להיות במשותף.

ד' לחמן-מסר:

רציתי להציע הצעה, שייאמר שמועצת הרשות השניה קיבלה את הפניה של ועדת החוקה ושמעה את ועדת החוקה.

היו"ר ד' צוקר:

האם אתם רוצים לקבל את זה בכתב או שאין צורך בכך? עדיף להביא זאת במשותף.

ע' שכטר:

הצענו, בנושא הזה, לחברות הכבלים לעשות הצהרה משותפת כזו כבר לפני שנה - לחתום על אמנה של המשדדים.

היו"ר ד' צוקר:

על פי הצעת חבר-הכנסת דן מרידור, נפנה בכתב לשלושת הגופים ונבקש לקבל מכולם את ההתחייבות הג'נטלמנית, הציבורית והפומבית למנוע את מעשי הגניבה מהסוג הזה ולכבד את זכות היצירה, את היוצרים, את העבודה, את ההשקעה ואת הזיעה שכל אחד מכם משקיע.

אני נועל את ישיבת הוועדה.

תודה לכולם.

הישיבה ננעלה בשעה: 10:55.